

PEGAS

LÉTO 2010

MORAVSKÝ ZÁHADOLOGICKÝ MAGAZÍN

OBSAH	2
Úvodník šéfredaktora	3-4
UFO Anglie - Manchester	5
UFO mrzačí dobytek	6-7
Setkání a porada moravských záhadologů	7-8
Čína - Holý Yeti, aneb chyceno prapodivné zvíře	9
Ontario - Jezero vyplavilo podivného živočicha	9-10
CHUPACABRA: Jiří Šika	10-12
Krátké zprávy	12-14
Záhadologové vs „záhadomilové“: L.Šafařík - KPUFO	15-16
Záhada jménem H. P. Blavatská - (dok.): Jan Pavlík	17-21
UFOklub Zlín - setkání se slovenskými kolegy	21-22
Bizarní setkání Haralda Westendorfa: Michaela Volná	23-24
Ztracená Archa úmluvy: Jiří Šika	24-27
Festival záhad a tajemna Chotěboř: Milan KNOB	28-29
Mrtví promlouvají: Jitka Lenková	29-30
Kletba faraónů: Jitka Lenková	31-32
Jaký taj. kód nám předává slun. soustava?: Libor Čermák	33-35
Tulácké vlny - dlouho neodhalený zabiják	36
Tunguzská exploze: Darius Nosreti	37-41
Bratrstvo křišťálových lebek: Jitka Lenková	42-43
Největší záhada na Zemi: Jitka Lenková	43-44
OLGOJ CHORCHOJ - Tajemný živočich: Michaela Volná	45-46
Fenomén dívky Kumari: Karel Kýr	47-49
Někdo cizí je na Měsíci: Karel Kýr	49-51
CO vše se skrývá za zkratkou UFO?	52

Úvodník šéfredaktora

Vážení čtenáři. Počasí s námi stále poněkud laškuje, ale podle pohledu do kalendáře je jasné, že Léto je tu!

A my jsme tu opět s dalším číslem časopisu Pegas.

Minulé číslo sklídilo (soudě podle vašich ohlasů) velký úspěch a my si toho nesmírně vážíme.

Pokračujeme v načatém směru, který se zdá být žádaný a současně stále Pegas vylepšujeme.

Za sebe, jako šéfredaktora mohu říct, že se zatajeným dechem sleduji jak se mi pod rukama začíná plnit sen... pod křídla Pegasu se formují do řad autorů další špičkoví čeští záhadologové!

Pro Pegas to znamená vzrůstající prestiž a hlavně vynikající kvalitu článků. A to je přece to nejdůležitější pro naše čtenáře!

Děkuji všem, kteří se nezištně podílejí na jeho tvorbě.

Jak si můžete z tiráže všimnout, **Pegas je nyní již zcela samostatný**, zcela otevřený a nezávislý PDF časopis. Po dohodě s některými subjekty české UFOlogie a záhadologie jsme zvolili neutrální motto **Moravský záhadologický magazín**.

Spolupráce s UFOklubem Zlín i nadále pokračuje, ale již na vzájemně rovné úrovni. Pro vás čtenáře z toho plynou jen drobné kosmetické změny, s lidmi z UKZ jsem stále ve spojení a mnozí se na tvorbě Pegasu podílejí.

Jmenujme jen korektorku Tally, nebo našeho nového technického redaktora - Aloise Bátka.

Dostávám se k jednomu čtenářskému dotazu, který se sem hodí i z jiného důvodu.

Pan VN. z Prahy se ptal, kam vlastně případ takového UFO pozorování hlásit, když je všude tolik klubů, miniKlubů a web stránek.

Nechci zde zvýhodnit žádnou konkrétní, ale beru-li situaci logicky, potom jednoznačně vyberu organizaci stálou, která má silné zázemí, prestiž, prostředky a k danému problému přistupuje citlivě a důkladně.

Dám sem tři adresy, které považuji za ty seriózní, kde vím, že vás rádi vyslechnou a jsou schopni provést šetření.

<http://www.projektzare.cz/>

email - info@projektzare.cz

V nutných případech volejte 605 870 051 (ved. projektu Záře, Vladimír Šiška)

<http://www.kpufo.cz/>

<http://www.ufoklubzlin.estranky.cz/>

A proč soudím, že se sem tento dotaz hodil ?

Časopis Pegas tímto vyzývá své čtenáře, aby posílali na náš magazínový email: **pdf.pegas@volny.cz**

své vlastní zážitky. Starší i staré příběhy, své i z vyprávění rodičů, babiček a dědečků. O setkání s něčím, co si nedokázali vysvětlit...

.....o setkání se záhadou.

Oblast UFO není rozhodně podmínka, jevů mimo běžné chápání je zde mnohem více a nás zajímá každé vaše téma.

Vybrané příspěvky zveřejníme (na přání i anonymně) a jako své poděkování zašleme těmto lidem **speciální vytištěné číslo Pegase** (který je jinak dostupný pouze jako PDF).

Od každého čísla necháváme dělat několik vzácných tištěných kousků pro účely propagace.

Pokud se chcete stát majitelem této rarity, pište !

šéfredaktor Robert Wankes

Pegas - časopis věnovaný problematice UFO a dalším záhadám.

Šířeno volně v PDF formátu - nekomerční, neprodejné.

Pokud není uveden autor článků, tak se jedná o redakční, nebo převzaté zprávy z internetových zdrojů. Za obsah a pravopisnou stránku článků odpovídají jejich autoři.

Kontakt na redakci: **pdf.pegas@volny.cz**

Šéfredaktor: _____ **Robert Wankes**

Technický redaktor: **Alois Bátek**

Autoři čísla:

"Siluan", Jiří Šika , Jan Pavlík , Jitka „Tally“ Doležalová, L.Šafařík, Milan KNOB, Michaela Volná, Jitka Lenková, Karel Kýr, Libor Čermák, Darius Nosreti.

Anglie, Manchester - UFO viditelné ze země i z vrtulníku

Video bylo natočeno v pátek 14. května zhruba ve 13:45 na silnici A75 u Salfordu směrem na Manchester.

Toho dne, kolem 12:30 na západě Manchesteru bylo totéž trojúhelníkové UFO zachyceno na film během letu soukromého vrtulníku.

(foto vlevo z projíždějícího automobilu, dole z vrtulníku)

zdroj: <http://theufologynetwork.freeforum.ca/>

UFO mrzačí dobytek

...tyhle a podobné titulky zdobí více či méně seriózní novinové plátky již nějaký ten rok.

Případy, kdy je (typicky) přes noc několik kusů dobytka ze stáda zabito, přičemž tělo živočicha jeví znaky jakýchsi podivně morbidních pokusů, jsou zcela neoddiskutovatelné. Důkazy jsou jasné.

Krev je většinou vysáta beze zbytku (na místě činu, ani v okolí ji nelze nalézt), tělo má na sobě kruhové, ostře ohraničené díry (laser?), některé vnitřní orgány jsou odejmuty, chybí mozek a často genitálie.

Mnohdy (farmáři) svědci hovoří o tom, že na obloze byla vidět v noci jasná světla.

(PEGAS text redakce:

ano, tento příšerný fenomén zřejmě existuje a v mnohém připomíná tzv. kruhy v obilí. Především tím, že se tak děje skrytě, v noci, nikdo se nesnaží tuto činnost skrýt, naopak (kruhy i dobytek) jsou vystaveny všem na očích.

Co dalšího? Hlavně "nepochopitelnost" celého fenoménu. Vyrojily se desítky spekulací, (kruhy jako vzkaz pro lidstvo, mrzačení dobytka jako pokusy mimozemšťanů), ale pravdou je, že při hlubším zamyšlení jsou tato "vysvětlení" bezcenná a nepodložená.

Hlodá mi tu červíček pochyb, řeknu svůj názor - kruhy v obilí a mrzačení dobytka jsou podobným experimentem. Jejich vysvětlení z našeho pohledu je možná až příliš snadné - žádná logika v tom totiž není. Nemají logické vysvětlení.

Konkrétně dvě nejběžnější teorie o mrzačení dobytka.

Ta první říká, že experimenty provádí vláda USA (světová vláda, spiklenci z OSN - nehodící se škrtněte), za účelem zjišťování nějakých (zdravotních?) dat.

Tohle je fenomenální nesmysl. Jsem si téměř jist, že vláda USA a další skutečně dělají podobné výzkumy, ale uvažujte hlavou... tyto výzkumy jsou v přísně střežených podmínkách na nějakých (soukromých - státních) farmách, kde vše probíhá na vědecké bázi.

Druhá teorie - dobytek slouží mimozemšťanům k výzkumům. Inu to je v podstatě totéž. Každý výzkumník řekne, že je nutno dodržovat kontinuitu a přesný systém, ne náhodně vybírat kusy skotu a těm odebírat krev a náhodně některé orgány a

části svaloviny. Proboha uvažujte, takhle nedělá vědecký pokus (výzkum) ani ten největší diletant. Navíc by v takovém případě bylo jistější (snazší a bezpečnější) unést celé zvíře a nevracet ho mrtvé zmračené na totéž místo!!!

Takže co zbývá, jde o fámu? NE jsem si jist, že oba fenomény jsou bolestně skutečné. Mám jinou teorii...

Jde tu skutečně o test, ale nás, lidí. Někdo, nebo něco testuje naše reakce na jev, který nelze logicky vysvětlit. (možná je to test všech lidí, možná někoho zajímá jak si s tím poradí mocní tohoto světa - co zmůže veřejné mínění a nakolik je "vláda" silná ve své politice popírání všeho nevysvětlitelného)

PROSBA: ...myslím, že tohle téma je zajímavé samo o sobě, souhlasíte s nastíněnou teorií? Máte lepší? Ozvěte se nám do našeho časopisu, napište svůj názor.

„Setkání a porada moravských záhadologů“

(10. dubna 2010, 10–16 hodin: Brno, restaurace Purkyňova 102)

Celé setkání zastrešovalo **KPUFO** v čele s L. Šafaříkem. Složeno bylo z bloků přednášek a volné diskuze. Na místě byl projektor propojený s notebookem, takže posluchači měli krom výkladu k dispozici bohatý obrazový doprovod.

Témat bylo několik, Kounovské řady, UFO ve starověké Indii, Nacistické UFO, Jantarová komnata... na další si nevzpomínám, probírala se zřejmě také záhada domku s hořícími zásuvkami, jev zvaný Poltergeist, situace u polských záhadologů (bohužel zrovna v tento den zasáhla celé Polsko tragédie jejich vládního letadla).

Jednotlivé přednášky plynule přecházely do volné diskuze, která byla skvělá (nejen) tím, že v sále byl vždy někdo, kdo se o daný problém zajímal hlouběji a měl důkladnější znalosti.

Ona vůbec návštěvnost tohoto setkání byla výtečná, krom záhadologů z KPUFO, UKZ, ATOZu atd. byla na místě spousta dalších známých jmen české záhadologické scény, namátkou si vzpomínám na členy Projektu Záře, nebo Toničku Pliškovou, neúnavnou propagátorku fenoménu Kruhů v obilí.

Pro UKZ to byla skvělá příležitost se všem osobně představit a ukázat **časopis Pegas**.

Mohu-li setkání zhodnotit, tak sám za sebe říkám, že KPUFO odvedlo perfektní práci a každý kdo chyběl může jen litovat.

**Co slovy nelze zachytit byla právě celková atmosféra setkání.
Vstřícná, velmi příjemná a přátelská.**

foto: autor Milan Zacha-Kucera - jesen.cz

Pro účastníky, ale i další zájemce je tu skvělá zpráva:
Předběžně je chystáno další setkání na Říjen 2010.
Pro detailní informace sledujte web časopisu **Pegas a KPUFO**.

<http://www.kpufo.cz/portal/>
<http://pegas.mysteria.cz/>

Čína - "Holý Yetti, aneb chyceno prapodivné zvíře"

Server Daily Telegraph uvedl, že tvor byl nalezen ve starověkých lesích sečuánské provincie ve střední části Číny. Vědci plánují, že dosud neznámé zvíře dopraví do Pekingu, kde na šelmě provedou testy DNA, jež by měly prozradit více o jejím skutečném původu.

Vypadá trochu jako medvěd, ale bez kožichu. Navíc má ocas podobný klokaniému. Také zvuky, které vydává, se nepodobají medvědovi. Má hlas spíš jako kočka, v jednom kuse kvílel. Možná se snažil přivolat někoho ze své rodiny, ale není ani vyloučené, že je posledním exemplářem svého druhu," řekl jeden z lovců Čchin Lu.

Je však také možné, že se jedná o běžného tvora, který byl postižen nějakou nemocí, například prašivinou.

Ontario - Jezero vyplavilo podivného živočicha

Může jít o montaucké monstrum, nebo mýtickou čupakabru?

Stalo se tak v kanadském Kitchenuhmaykoosib ve státě Ontario. Tělo živočicha připomíná podobná monstra, která se objevila nedávno. Poprvé se o něm svět dozvěděl v roce 2008, kdy bylo jeho tělo nalezeno na pláži v New Yorku. Minulý rok byl pak tento živočich ubit dětmi v Panamě.

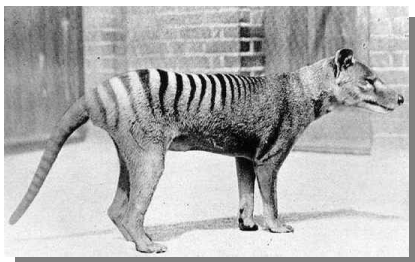
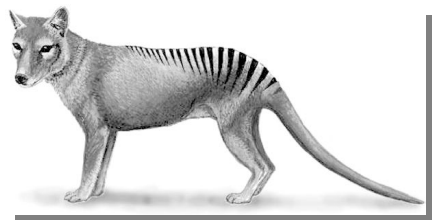
Zvíře z Ontaria však tentokrát není holé celé, neochlupenou má pouze celou hlavu, tvář a chodidla. Ocas stvoření měří téměř 30 cm a připomíná krysí, zatímco tělo se nejvíce podobá vydře. To však vylučují dlouhé zahnuté tesáky, které se podobají kančím.

O původu živočicha se strhala lavina spekulací, názorově od zmutované vydry až po nebezpečnou čupakabru (též - chupacabra a chupacabras), jejíž spatření hlásily v posledních letech stovky lidí.

(PEGAS text redakce: Je jisté, že na Zemi, je stále ještě mnoho nepoznaných živočichů. Chupacabra může být jedním z nich. Když jsem však prohlížel jeho údajné fotky na webu, zarazila mě podobnost s jiným (oficiálně vyhynulým živočichem), tím je - vakovlk. Přikládám několik obrázků, názor si udělejte sami.

CHUPACABRA

© Jiří Šika

Od 70. let je karibský ostrov Portoriko svědkem velice podivných událostí, v nichž hraje hlavní roli záhadné stvoření zvané chupacabras "kozodoj".

Kozodoj se také říká lelkovi, neškodnému nočnímu ptákov, ale podle vyprávění Portoričanů chupacabras není pták, a už vůbec ne neškodný.

Připisují mu mnoho roztrhaných psů, koček, a dokonce tak velkých hospodářských zvířat, jako je kráva nebo kůň, jejichž rozsápaná těla byla později nalezena v kalužích krve a s vyrvanými vnitřnostmi.

Vedle těchto zpráv působí groteskně případ, kdy byl "obětí" plyšový medvídek, kterého prý chupacabras v jednom domě v Caguas roztrhal a zanechal po sobě jenom kaluž slizu a kus zatuchlého masa na okenní římse!

Když chupacabras útočí na zvíře, je to strašlivý pohled.

Avšak jak píše **Scott Corrales** ve své jedinečné jedenasedmdesátistránkové zprávě **The Chupacabras Diares**, jeho setkání s člověkem mají naprosto odlišný průběh.

Asi v šest hodin ráno, 26. března 1995, šel Jaime Torres přes louku, na níž se páslo stádo ovcí farmáře Enriqua Barreta z Orocovisu, když si prý náhodou všiml, že na větvi blízkého stromu leží chupacabras a dívá se dolů na něj. Podle Torrese měl kulatou hlavu, tmavě šedou tvář, protáhlé modré oči, nevýraznou čelist a malou tlamu. Avšak pozoruhodnější bylo jeho zbarvení: měnil ho jak chameleon, když se na něj Torres podíval, přecházel od červené přes hnědou ke žluté. Jeho nejpodivnější schopnost se však ještě zdaleka neprojevila.

Torres zvíře stále pozoroval a náhle uviděl, jak chupacabras začíná kývat hlavou ze strany na stranu a přitom vydává děsný sčivý zvuk. V ten okamžik se Torresovi udělalo zle, takže málem omdlel. Zvíře neztrácelo čas, seskočilo ze stromu, rychle zmizelo v podrostu a zanechalo na místě omdlévajícího pozorovatele.

V této oblasti prý došlo k mnoha podobným setkáním. Jednou zkoumal policista mrtvou ovci na Barretově pozemku, když upozoroval dvounohé stvoření, vysoké asi jeden metr, s jasně žlutooranžovými očima, jak se na něho dívá zpoza keřů. Když se však policista pokusil toto zvíře, o němž se domníval, že je to chupacabras, pronásledovat, v okamžiku ho přepadla tak nečekaná nevolnost a bolení hlavy, že se musel pronásledování vzdát a při návratu do policejního vozu mu musel pomáhat jeho kolega.

V jiném případě se vyšetřovatel Jorge Martín dověděl, že paní Quinonesová z Naranjita před nedávnem zahlédla u jakési ohrady chupacabrased velikého asi jako tříleté dítě. Cítila se naprosto v pořádku, avšak pod zvířecím pohledem ji přepadla taková nevolnost, že nebyla schopna zvíře pronásledovat, když se dalo na útěk.

Chupacabrased viděla řada svědků, kteří se shodují v tom, že je vysoký 1 až 1.5 metru, má velké šikmé oči (v některých případech červeně či oranžově svítící), místo ušních laloků má pouze otvory, místo nozder jen nepatrné průduchy a malou tlamu bez pysků. Přední končetiny má tenké a na každé mu vyrůstají tři drápy, svalnaté nohy jsou rovněž opatřeny třemi drápy. Jeho srst je šedá s tmavošedými skvrnami a lesklými ostny, táhnoucími se od temene hlavy po celé délce zad a průběžně měnícími barvu.

Žádné zvíře popsané vědou se ani v nejmenším nepodobá tomuto tvorovi, který provokuje ke stále nejpravděpodobnějším dohadům ohledně jeho identity. Od mimozemšťana, který přiletěl na UFO, až po výtvar genetického inženýrství, který ně-

jakým způsobem utekl z laboratoří. Případy, kdy chupacabras napadl dobytek, se vědci snažili vysvětlit útokem opic, které tam prý skutečně žijí, jenže opice nepijí krev, nemění barvu a docela určitě nedokážou lidem přivodit fyzickou nevolnost pouhým pohledem. Nedivme se tedy, že Scott Corrales tyto tvory nazval paranormálními dravci z Portorika.

Další zprávy přinesla dvě čísla Strange Magazine z roku 1995, která uveřejnila Corralesovy zprávy o těle malého, ale neobyčejného tvora, kterého v 80. letech na Portoriku zastřelil jeden rančer. Jeho dobytek sužovaly časté útoky jakéhosi dravce, a tak za pomoci přátel postavil oné noci hlídky, a když vetřelci vnikli do jeho stájí, rančer s údivem spatřil, jak jedna jeho jalovice začala létat! Jednoho útočníka se ji podařilo zabít, ostatní tři uprchli.

Články doplňovala fotografie, jedna z dvaadvaceti, kterou Jorge Martín získal od Rafaela Baergy, zachycuje tvora velmi připomínajícího chupacabrasy, má kulatou hlavu, velké šikmé oči, malou tlamu bez pysků, malé nozdry, tenké přední končetiny a je bez uší. Každá tlapa má však čtyři drápy a nikoli tři. Biologové, kterým Martín fotografii ukázal, nebyli schopni zvíře určit a upozorňovali na charakteristické znaky, přičemž vyloučili opice a lidský plod. Nejmenovaný rančer, který zvíře zastřelil, je odmítá vydat jakémukoliv prozkoumání z obavy, že mu bude zabaveno, takže otázka jeho identity zůstává nevyřešená.

Jiří Šika - <http://tajemstvi.webnode.cz/>

Krátké zprávy

Snad si nás mimozemšťané nevšimnou.

Slavný fyzik Stephen Hawking prohlásil -
Mimozemšťany bychom měli nechat na pokoji.

„Stačí, když se podíváme sami na sebe, a pochopíme, že se inteligentní život mohl vyvinout takovým způsobem, že bychom se s ním nechtěli setkat,“ říká Hawking, podle něhož je téměř nemožné, aby se ve vesmíru, sestávajícím ze stovek miliard galaxií, nevy-skytoval jiný život.

„Umím si představit, že se pohybují v obrovských lodích a že u sebe doma spotřebovali veškeré zdroje. Takto vyvinutí mimozemšťané se pravděpodobně stali poutníky a hledají způsob, jak dobýt a kolonizovat všechny planety ve svém dosahu, aby využili jejich zdroje. Hrozí, že přiletí, vyčerpají veškeré pozemské zdroje a zase zmizí v hlubokém vesmíru.“

Tato vize připomíná scénář ze známého SF filmu Den nezávislosti. Otázkou je, co vše si lze představit pod pojmem zdroje. Pro nás je to ropa a další věci co se těží. Pro mimozemšťany může mít strategický význam i třeba voda jako taková (včetně mořské), dřevo, úrodná půda, nebo biologický materiál coby vydatný zdroj potravy. Přičemž do této položky může spadat i člověk jako takový.

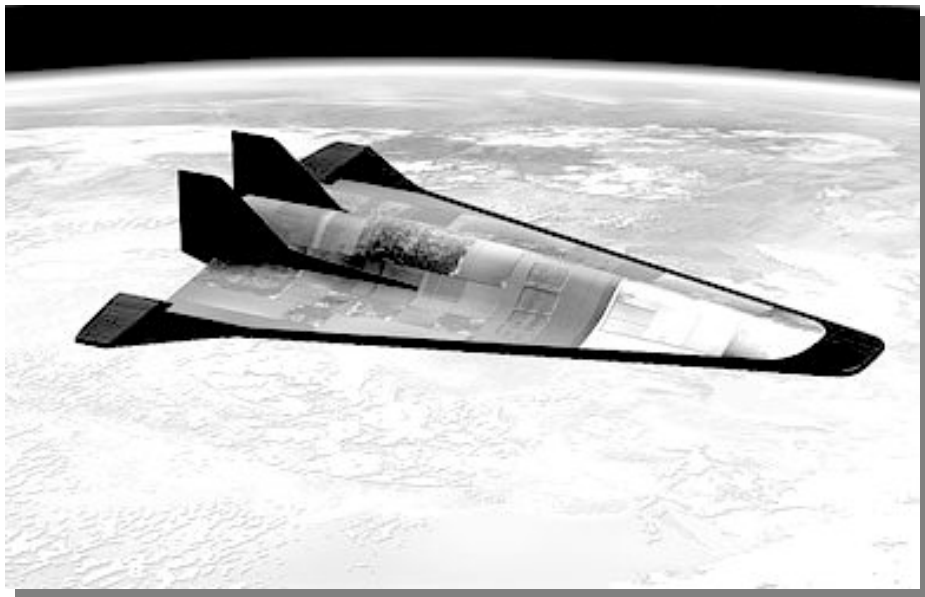
=====

USA začaly testovat hypersonickou zbraň.

Spojené státy zahájily testy nové generace tzv. hypersonických zbraní umožňujících do hodiny zasáhnout cíl kdekoli na Zemi ničující pohybovou energií bez použití jaderné hlavice. Vývojový program nazvaný Falcon získal podporu prezidenta Baracka Obamy.

Principem hypersonické zbraně je letový prostředek delta tvaru vybavený nadzvukovým náporovým motorem, který je vynesena a vypuštěn nosnou raketou odpálenou ze země, z letadla nebo z lodi.

K cíli má zbraň letět v suborbitální výšce kolem 100 kilometrů rychlostí přes 5 700 km za hodinu.

=====

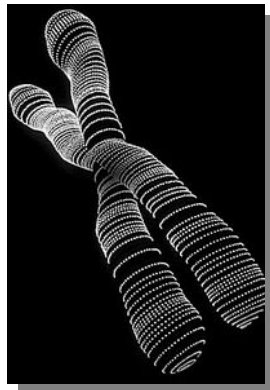
Revoluce v genetice:

Parazité mohou přenášet své geny na hostitele!

Genetikové po dlouhý čas předpokládali, že u vyšších mnohobuněčných organismů mohou geny putovat pouze jedním směrem – z rodičů na děti. Výzkumy však naznačují něco jiného. Podle nich se mohou geny přenášet i přímo mezi mnohobuněčnými parazity a jejich hostiteli.

Stejný gen, traspozon hAT, objevili vědci u velké řady vzájemně nepříbuzných druhů organismů, jako jsou africké poloopice komby, madagaskarští bodlíni, jihoamerické vačice či africké žáby drápatky. Podle jejich analýz se z hlediska evolučního času tento gen objevil v jejich genetické výbavě prakticky naráz. Neexistuje proto jiné vysvětlení, než že byl mezi nimi nějakým zvláštním způsobem přenesen. Podařilo se dokázat, že přenašečem jsou parazité sající krev – jeden druh ploštic a plžů.

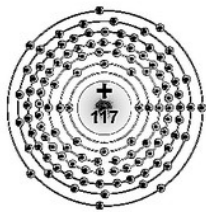
Vzájemná výměna genů mezi parazity a hostiteli tedy může být velmi významným a dříve podceňovaným motorem, který pohání evoluci!

=====

Vědcům se konečně podařilo syntetizovat prvek 117

V Mendělejevově tabulce prvků zela do nedávna díra. Mezi prvky s protonovým číslem 116 a 118, které se fyzikům již podařilo vytvořit, stále chyběla 117ka. Vědcům ze Spojeného ústavu pro jaderný výzkum v ruské Dubně se nedávno podařilo dosud prázdné políčko vyplnit. Pro prvek byl již připraven název ununseptium.

Nejbližšími sousedy tajemné 117ky jsou v periodické tabulce prvky ununhexium (Uuh) a protonovým číslem 116 a ununoctium (Uuo), které je s protonovým číslem 118 zatím posledním známým prvkem periodické tabulky. Oba tyto prvky byly stejně jako další transurany z chvostu periodické tabulky počínaje číslem 113 „vyrobeny“ v Spojeného ústavu pro jaderný výzkum v ruské Dubně.

Prvek s protonovým číslem 97, za nímž se skrývá berkeлий, bombardovali v částicovém urychlovači atomy vápníku (prot. číslo 20) tak dlouho, dokud se jim na zlomek sekundy nepodařilo vypátrat jednu z dceřiných částic, jejíž protonové

číslo bylo skutečně 117.

(zdroj www.21století.cz)

Záhádologové versus „záhadomilové“

© L.Šafařík - KPUFO

Pojmy záhadolog a záhadologie se u nás v českém jazyce rozšířily zhruba od počátku devadesátých let dvacátého století.

Z čeho se tyto pojmy skládají? Synonyma slova „záhada“ jsou hlavolam, problém, hádanka, tajemství. Pro slovo „záhadnost“ – nejasnost. Pro „záhadný“ – tajuplný, mystický, nevysvětlitelný, strašidelný, okultní, nejasný, děsivý, tajemný, nevyzpytatelný, podivný.

Koncovka „-logie“ označuje obvykle vědecký obor. Např. geologie, archeologie aj. Vychází z řeckého slova – logos – tj. řeč, nauka.

Záhádologie by se tedy dala označit jako „nauka o záhadách“, tedy nauka o tajemných, nejasných, podivných aj. jevech a otázkách. Nelze však zde mluvit o vědě.

Za zakladatele záhadologie bývá někdy označován Charles Hoy Fort (1874–1932), který nashromáždil desetitisíce popisů takových jevů.

Jeho cílem, stejně jako cílem tisíců jeho následovníků, bylo nikoli na záhadách parazitovat, ale přispět k jejich vyřešení. Docílit toho, aby se záhady řešily, tedy přestaly být záhadami. Ne vždy se to podaří. Řešení záhadných jevů a otázek je závislé na řadě faktorů, z nichž se hlavně zdůrazňuje výběr vhodných nástrojů na řešení, až po obecnou úroveň vědeckého poznání. Právě jeho vývoj způsobí (často i bez přispění záhadologů) vyřešení mnoha záhad.

Řešení záhad je ale v mnoha ohledech závislé na řadě subjektivních faktorů – na filozofickém přístupu k poznatelnosti světa, a v neposlední řadě svou úlohu sehrává skutečnost, zda je dotýčný na existenci záhad hmotně zainteresován.

Právě takoví se k řešení záhad staví krajně negativně. Jsou to novináři, majitelé časopisů, v poslední době i provozovatelé zpoplatněných internetových webů. Takoví – „podnikatelé se záhadami“. Vyřešená záhada jim zužuje sféru podnikání.

Záhádologové, kteří se staví kriticky k problémům, a snaží se nalézt nějaké řešení, jsou jejich úhlavní nepřátelé.

Záhady totiž nelze vyrábět na běžícím pásu. A tak se před řešením záhad tvrdošíjně zavírají oči, ba dokonce se vyrábí záhady záměrně i z úplných banalit. Poslední doba k tomu poskytla nemálo příkladů.

Exopolitics

Political implications of
the extra-terrestrial presence

Tzv. exopolitika, která se tváří jako úplně nový směr v ufologii, křísí dávno profláklé podvodníky, jako G. Adamského, G. Dibitanta, UFO Billy Meiera, a z jejich až 50 let starých nesmyslů vyvozuje dalekosáhlé závěry.

Pravou žeň pseudozáhad přinesla třeba „tajuplná spirála“ nad Norskem. Co na tom, že záhada byla vysvětlena už ve chvíli svého vzniku? Někteří to vůbec odmítali brát na vědomí a vztekle spílali těm, kteří nežasli nad takovou podivností.

Ukázkou, jak se vytváří záhady z normálních přírodních procesů nejsou jen dnes už všudypřítomné kondenzační pásy za letadly (chemtrails), ale i takové zemětřesení. Na haitské tragédii se přizivila spousta fantasmagoristů.

Ano, lidé milují záhady, to ukázal i kruh ve sněhu na Orlickoustecku. Davy lidí si chtěli na záhadu sáhnout za každou cenu. Ani zábrany je nezastavily. A tak by se dalo pokračovat.

Z uvedeného vyplývá, že označovat všechny za „záhadology“ není správné. Nezaujatý přístup k záhadám a kritický přístup je spíše výjimkou než pravidlem.

Tímto se okruh zájemců o záhady ještě nevyčerpává. Vedle skutečných záhadologů a „podnikatelů“, kteří jsou hmotně či jinak zainteresováni na produkci záhad, není mnoho.

Daleko více je těch, kteří prostě záhady milují. A tak je pro ně daleko výstižnější označení „záhadomilové“. I když z toho nic nemají, kromě možná jen příjemného mrazení v zádech, tvoří početnou klientelu „výrobcům záhad“. Také oni nemají rádi vyřešené záhady, které vidí na každém kroku. Jsou jim solí v očích členové badatelských spolků, kteří je vrací z nadoblačných výšin na pevnou zem. Ve svatém nadšení jsou ochotni tolerovat každou pitomost, jen když se tváří alespoň trochu záhadně. Absence byť jen mizivě kritického pohledu na okolní svět vyvolává k životu úplně odlišný svět, než jaký známe.

Záhadomilové prostě záhady milují. Je jim jedno, o jaké záhady jde. Jsou nadšení ze všeho, co se jim naservíruje. Jsou v podstatě ochotni uvěřit i tomu, že je Země plakatá.

Taková je scéna, na které se pohybujeme a role jsou rozděleny. Záhady tvoří přirozenou součást života v nekonečné spirále lidského poznání, nalezení vhodné metody řešení, vyřešení záhady a tím prohloubené poznání vyvolává nové záhady a nutnost nalezení nových metod k jejich vyřešení ... A tak stále dál. Vracet se ale znamená ignorovat to, co bylo dosaženo a ukazovat nejen hloupost vlastní, ale zároveň ji i šířit.

autor L. Šafařík

<http://www.projektzare.cz/zahadologove-versus-zahadomilove/aktualne/>

Záhada jménem Helena Petrovna Blavatská - o původu lidstva (dokončení)

© Jan Pavlík

4 329 600 – 2 601 600 let

První věk lidstva

Všechna stará díla se zmiňují o čtyřech minulých obdobích (my žijeme v pátém) a současně se dozvídáme, že dnešní člověk je „čtvrtou verzí“. Běžně existují tendence spojovat jednotlivé věky s jednotlivými druhy člověka. Vzhledem k tomu, že tyto čtyři věky jsou od sebe odděleny rozsáhlými přírodními katastrofami a člověk byl geneticky uměle vytvářen mimozemšťany, nelze tyto dvě věci spojovat.

2 601 600 – 1 305 600 let

Druhý věk lidstva

Došlo k mohutnému rozvoji civilizace. Jejím střediskem byla dnes zničená pevnina Mu v Tichém oceánu. Bylo vytvořeno císařství, spravující 36 království po celé Zemi. Jedním z nejvýznamnějších měst bylo Tivanako, dnes asi 17 km od břehů jezera Titicaca v Andách, v době své slávy to však byl námořní přístav.

V této době byly výjimečným osobnostem mezi lidmi svěřeny vimany, létající stroje s téměř neomezenou manévrovací schopností. Jejich vlastníky byli většinou vládcí, kteří sloužili jako prostředníci mezi bohy – zástupci mimozemské civilizace a svými pozemskými poddanými. Většinou to byli kříženci pozemšťanů a mimozemšťanů. To byl i důvod, proč si nemohli či nechťeli brát za partnerky čistokrevné pozemšťanky.

1 305 600 – 441 600 let

Třetí věk lidstva

S technologickou úrovní císařství Mu rostla i jeho arogance vůči jeho královstvím, která mu však byla jen formálně podřízena. Tato situace vyústila v útok na Rámovo království v dnešní Indii. Byly nasazeny vimany, které měly svrhnout ničivé bomby (patrně atomové) zejména na severní oblasti Indie. Stopy po tomto bombardování lze nalézt ještě dnes, např. v Mohendžo Daru. Útočník však podcenil technickou vyspělost Ráмова království, a tak útok skončil strašlivou porážkou Mu. Část byla zničena a část se potopila. Celkově došlo k destabilizaci podloží.

Obyvatelstvo Mu počalo prchat zejména na okolní kontinenty, tedy do Asie, Austrálie

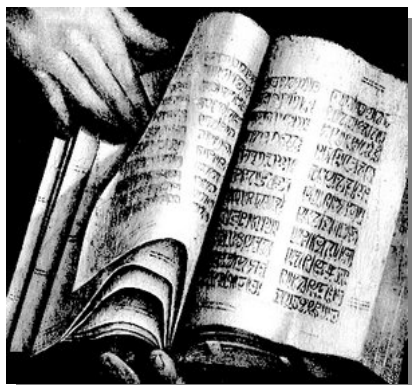
a zejména do Jižní Ameriky. Tehdy se zde počínají objevovat indiáni. Do té doby byla Jižní Amerika do značné míry vyhrazena mimozemským bytostem jakožto strategická oblast těžby kovů.

Indiáni tedy nepřicházejí přes Beringovu úžinu, ale přímo do Jižní Ameriky a teprve odsud časem některé skupiny migrují na sever. Jedním z takových kmenů byli Hopiové. Ještě dnes vyprávějí jejich báje o universitě v Palenque, kde vyučovali mimozemšťané, které nazývají kačiny. Ve zkazkách řady indiánských národů rovněž nalézáme dramatické popisy postupné zkázy Mu. Dílo zkázy bylo patrně dokonáno srážkou Země s asteroidem. Tehdy se potopila poslední rozsáhlá území a jako připomínka existence snad nejvýznamnější civilizace na zemském povrchu zůstaly pouze některé ostrovy v Tichém oceánu, které jsou nekorálového původu. Ještě dnes na nich lze spatřit památky výjimečné megalitické kultury. Za všechny jmenujme alespoň proslulý Velikonoční ostrov a Nan Madol.

441 600 – 9 600 let

Čtvrtý věk lidstva

Svět propadl dlouhotrvajícímu barbarství, kterému se snažili čelit mimozemští učitelé, kteří se po dlouhé době opět vrátili. Nejzřejmější stopy po jejich činnosti nacházíme v legendách řady přírodních národů, kde se říká, že celé kmeny byly „rychlými kovovými ptáky“ (letadly) dopraveni do velmi vzdálených končin, kde žijí doposud. Zatím nám uniká smysl podobných přesunů. Snažili se mimozemšťané těmito nucenými deportacemi zalidnit svět, dopravovat otroky na místa těžby, nebo v tom bylo něco jiného?

Dochází též k obnovení civilizace. Střediskem se nyní stává rozsáhlý ostrov mezi Amerikou a Afrikou, který známe pod názvem Atlantis, který bude později pojmenován Antarktida.

Vlády se opět ujímají mimozemšťané. Babylonský kněz Berosos nástup božských králů klade do let 479 934 př.n.l..

29 934 př. Kr.

Dochází k mimořádně ničivé potopě v celosvětovém měřítku. Srovnáním zatím dostupných údajů se ukazuje, že mimozemšťané vždy opouštěli Zemi, když se blížila taková katastrofa, již mohli díky své rozvinuté technologii předpovědět. Obvykle trvalo velmi dlouho, nežli se opět vrátili.

13 000 př. Kr.

[illegible]

tané. Toto zařízení dosahovalo pozoruhodných letových a manévrovacích výkonů. Poněvadž se jeho koncepce zcela vymyká tehdejšímu stavu vědy a současně je známo pohrdání německé vědy vědeckým názorem zbytku světa, naskýtá se otázka, zda se nejedná o mimozemské technologie. Mimozemskou pomocí (snad příslibem vojenské intervence?) by bylo možno vysvětlit i neuvěřitelnou jistotu celého vedení nacistického Německa, dokonce ještě v soudní síni norimberského tribunálu! Na něco čekali a doufali v něčí zásah... Neměli to být mimozemšťané?!

10 468 př. Kr.

Ve sluneční soustavě se opět objevuje Nibiru - křížující a opět má vliv na naši planetu - posouvá zemskou osu, takže Atlantida se přesouvá na Jih a stává se z ní Antarktida.

9 600 př. Kr.

Poslední zbytky Atlantidy se zaledňují.

Její obyvatelé unikají především do Ameriky a na Saharu, která byla tehdy úrodnou zahradou. Část se usadila v nejzápadnějších částech Evropy.

Egypt byl dosud jen spoře osídlen necivilizovanými lidmi. Důvodem byla rozsáhlá bažinatá území kolem Nilu. Vzhledem k úrodnosti Sahary nebylo ani nutné, aby toto

Jak se dozvídáme z paměti obyvatel podzemního města Akakoru, v této době se u nich objevují bytosti, které položily základ k jejich civilizaci, která má trvat dosud. O tomto národu „bílých indiánů“ toho víme zatím velmi málo, neboť ačkoli existují pověsti tvrdící, že tito indiáni skutečně žijí v pralesích Amazonky, žádnému bělochovi se nepodařilo s nimi navázat styk nebo se od nich vrátit. Proto jsou zvlášť cenné jejich dějiny, které německému novináři Karlu Brugerovi nadiktoval jeden z jejich náčelníků Tatunca Nara. Podle vyprávění Tatunky Nara, náčelníka kmene Ugha Mongulala z Jižní Ameriky, pronikli Němci v roce 1941 do Akakoru, podzemního města, patrně někde na území dnešní Bolívie.

Rok 1945 mohl přinést zásadní obrát
války ve prospěch nacistického Německa
a Japonského císařství. Klíčem k úspěchu
mělo být zdařilé odzkoušení V6 – prvního
létacího talíře na bázi elektromagnetis-
mu, který postavili v novověku pozemšť-
ské letových a manévrovacích výkonů.
tehdejšímu stavu vědy a současně je zná-
mým zbytky světa, naskytá se otázka,
e. Mimoszemskou pomocí (snad příslibem
čelit i neuvěřitelnou jistotu celého vedení
udní síni norimberského tribunálu! Na ně-
být mimoszemšťané?!

území bylo osidlováno.

9 600 – 3 166 př. Kr.

Pátý věk lidstva

Toto období charakterizují jihoameričtí indiáni velmi výstižně jako „období krve“. S pádem Atlantidy zanikly poslední zbytky civilizace a celý svět propadl barbarismu. Tento stav trval až do opětného návratu „bohů“, kteří znovu budují civilizaci v celosvětovém měřítku. V krátkém údobí několika let se na celém světě objevují vyspělé civilizace, které však již nejsou ani stínem předchozí úrovně. O datu 3 114 nás informuje mayský kalendář, který toto datum povýšil na zvlášť významné.

3 114 př. Kr. – 498 po Kr.

„Bozi“ zakládají mayskou civilizaci.

Neustále se prohlubuje úpadek civilizace. Stále více je zapomenuto a mění se v pouhé báje, legendy a různé pověrečné vyprávění. I když na jedné straně se počíná rozvíjet primitivní forma technologií a společnosti se vyvíjejí tak, jak je všeobecně známé. Stále však přežívá paměť na něco velkého, z čeho jsme byli násilím vytrženi.

Hroutí se starověké civilizace Evropy i Egypt, který spadá nyní pod evropský vliv.

Klasická věda uvádí, že současná civilizace se vyvinula z lovců mamutů po ukončení poslední doby ledové a neodvažuje se datovat nálezy nějakých 10 - 20 tisíc let před náš letopočet. Jsou však některé podivné prameny, které uvádějí existenci civilizací mnohem starších. V roce 1932 byly v Chorsábadu v Íránu nalezeny tzv. starobabylónské seznamy králů, označené v katalogu jako WB 444. Na kamenném bloku jsou vytesána jména králů s udáním doby vlády starých sumerských a babylónských králů. Podle tohoto artefaktu vládlo 10 králů od stvoření světa až k potopě celkem 456000 let. Po potopě vládlo dalších 23 králů už jen 24510 let, tedy průměrně jeden král po 1000 let. To velmi dobře koresponduje s biblickými údaji o věku praotců, kdy např. Metuzalém se dožil 969 let.

Některé z králů uctívali Sumerové jako bohy a uznávali je jako učitele. Toto všechno napovídá tomu, že stejně jako to obsahuje většina indiánských pověstí o původu lidstva, které bylo stvořeno kýmisi z vesmíru, tak i sumerská tradice hovoří o stvoření lidstva Bohy. A stejně tak i kniha Džyan. Nepochopitelné na tom je zejména to, že pokud současná civilizace se od primitivní společnosti vyvinula k takové technické dokonalosti za pouhých 6000 let, kam až se mohla vyvinout původní civilizace za 450.000 let. Možná, že stále jen budujeme na troskách předchozích civilizací, které se ukrývají hluboko pod zemí.

Je velmi pravděpodobné, že veškeré geologické datování i veškeré údaje zjišťované radiokarbonovou metodou a jinými výpočetními metodami jsou chybné a historie lidstva byla úplně jiná. Zde bychom museli popřít Darwina a stovky dalších učenců, kteří dosud na univerzitách papouškují údaje z vědeckých publikací.

Další generace mají stále co objasňovat a je možné, že mnoho nových převratných objevů již bylo učiněno a schováno do trezorů, abychom nemuseli přepisovat učebnice. Věda totiž podléhá politickým cílům, stejně jako my všichni jsme otroky několika pablů, které jsme si údajně svobodně vybrali. Pokud nezmoudří jednotlivci, nemůže lidstvo zmoudřet jako celek. V současné době bohužel probíhá vývoj směrem dolů, ale máme ještě naději, že po jakémsi bodu obratu nastane opět vzestup civilizace. Ono se to tak totiž děje už po statisíce let, ať si kdo chce co chce říká. Jaká je pravda se jednou dozvíme všichni, bohužel až po smrti, kde se nám odhalí všechny kosmické databáze. Takže se máme vlastně na co těšit!

© Jan Pavlík, 17. 9. 2006

převzato se svolením autora z webu: <http://jpavol.sweb.cz/>

UFO klubu Zlín setkání se slovenskými kolegy

Datum 30. 10. 2010 se zapsal do dějin UFO klubu Zlín zlatým písmem. Uspělo se historicky první setkání se slovenskými kolegy.

Nejednalo se o oficiální schůzku, proto jsem nerozesílal žádné pozvánky, ale to by se mohlo příště změnit. A nakonec jsem si ani nebyl jist, zda to plánování, domlouvání, skajpování na něčem nakonec nezkrachuje.

Nestalo se tak, jak vidno z fotek a já jsem tomu za celý UKZ, pochopitelně, jen rád.

V jádru šlo hlavně o přátelské posezení a pokec o všem možném - o UFO především.

Bohužel slovenské kolegy tlačil čas, takže se dlouho nezdrželi, ale i tak jsem strašně rád, že jsme se setkali.

A kdo že se to vlastně dostavil?

Pan **Miroslav Karlík** - mimo jiné, vedoucí spřáteleného UFO klubu Trnava, spisovatel, záhadolog.

Pan **Richard Turza** - nezávislý samostatný badatel, také člen AUFOB

Pan **Waldemar Urmínský** alias **Waldes** - člen vedení AUFOB

Slečna - **Miriám Rechterisová**, nadšenkyňe záhad, pozorovatelka kolem dění na poli UFO.

A naše maličkosti:

Paní **Alena Vičková** – členka UKZ, bývalá zástupkyně vedoucího.
A já (**Petr Pitrýs** - vedoucí UKZ), ale já nejsem až tak důležitý.

Protože se s kolegy dobře známe přes net a víme, že máme skoro shodné názory, tak jsme si jen vlastně povídali o UFO a záhadologii všeobecně. Nedocházelo k žádným invektivám, ani rozeprím, ke kterým zhusta dochází na jiných setkáních. Celá debata probíhala v poklidné a přátelské atmosféře a já jsem se příjemně bavil.

V podstatě jsme se shodli na tom, že spolupráce mezi kluby by se měla prohlubovat a samozřejmě pokračovat.

Každého jsem obdaroval speciálně vytištěným číslem časopisu Pegas (tento časopis je jinak šířen pouze ve formátu PDF).

Probrali jsme pár starších případů a to bylo v podstatě vše, protože, jak jsem již výše zmínil, kolegové měli před sebou ještě dlouhou cestu.

Co ještě dodat. Na toto setkání si uchovám příjemné vzpomínky a moc doufám, že se za rok zopakuje snad ve větším měřítku.

Takže kolegové ze Slovenska, snad zase za rok?????

Bizarní setkání Haralda Westendorfa

© Michaela Volná

Brazílie, 5. listopadu 1996, 10:00 dopoledne. Čtyřicetiletý brazilský obchodník Haraldo Westendorf právě startuje se svým jednomotorovým letadlem typu Embraer EMB-712.

Ve vzduchu je zatím jen necelou čtvrtodinku, když ve výšce 1 600 metrů, zhruba 8 kilometrů jihovýchodně od města Pelota, spatřuje před sebou gigantický letící objekt.

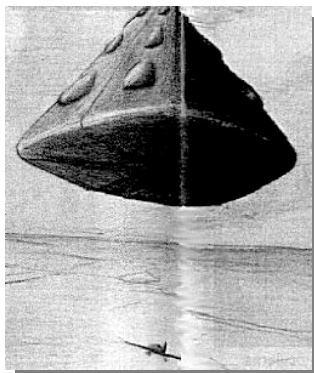

Haraldo okamžitě nahlašuje pozorování kontaktní věži. Pozemní kontrola v zápětí pozorování potvrzuje a žádá muže o další podrobnosti. Haraldo se pokouší k tělesu přiblížit na co nejmenší vzdálenost. Náhle se ocitá v blízkosti objektu, které nemůže být pozemského původu. S ničím takovým se zkušený pilot za dvacet let létání v USA a Francii ještě nesetkal.

Těleso je vysoké asi 70 metrů a široké okolo 100 metrů a svým tvarem připomíná hnědě zbarvený kužel. Povrch tělesa je rozdělen asi na deset rovných částí, z nichž každá má tři velké výřezy připomínající trojúhelníkovitá okénka.

V porovnání s tímto objektem připomínalo Haraldovo letadlo s šesti metrovým rozpětím křídel, miniaturní hračku.

Pilot stále manévruje v blízkosti objektu. Během třetího obletu Westendorf pozoruje, jak kulatá horní plocha tělesa najednou mizí a objevuje se v ní otvor. Z něj vylétává klasický létající talíř. Ten se chvíli vznáší nad mateřskou lodí a v zápětí obrovskou rychlostí mizí. Průměr talíře se pohyboval okolo 10 metrů a Haraldo odhadl jeho rychlost na desetinásobek rychlosti zvuku.

Jelikož zatím gigantický objekt miniaturní letoun neregistruje, Westendorf se pokouší vystoupat nad mateřskou loď. Ta ale ve stejném okamžiku začne rychle rotovat a z jejího vrcholu prudce vystřelují červené paprsky. Během chvíle mizí v silné vrstvě oblaků, pod nimiž se nachází Haraldovo letadlo.

Muž po neuvěřitelném zážitku bezpečně přistává na letišti v Pelotasu, kde ho netrpělivě očekávají redaktori a jeho tři přátelé, kteří slyšeli jeho relaci s letištěm a vše oznámili.

Tento případ se do dějin UFO fenoménu zapsal, jako setkání s jedním z největších nepozemských těles. Důvěryhodnost celého případu zvyšuje fakt, že neznámý objekt pozorovali rovněž tři profesionální dispečeři. Zcela jistě můžeme vyloučit také záměnu s pozemským letounem, ačkoliv jak později Westenford uvedl, nezaznamenal žádné elektromagnetické či fyziologické efekty. Dodnes však zůstává Haraldovo pozorování neobjasněno.

**přetištěno se svolením autorky - Michaela Volná
(Volna.Michaela@seznam.cz)**

M. Volná se věnuje záhadám a publikační činnosti, dlouhodobě se zajímá o blízká setkání čtvrtého druhu, zatím však neměla možnost setkat se s žádným člověkem, který má podezření, že by se stal obětí takového únosu.

**Proto mám prosbu na čtenáře, ať mě na e-mail
(Volna.Michaela@seznam.cz)
kontaktuje kdokoliv, kdo si myslí, že prožil setkání čtvrtého druhu.**

ZTRACENÁ ARCHA ÚMLUVY

© Jiří Šika

Ve filmu hraje Harrison Ford drsného archeologa Indiana Jonese, který objeví jeden z největších biblických pokladů - Archu úmluvy.

Vendyl Jones se pokusil tuto fikci proměnit ve skutečnost.

Tento baptistický duchovní tvrdí, že je živou předlohou Indiana Jonese a od počátku 90. let usiluje o nalezení legendárního cíle svého filmového kolegy - Archy úmluvy.

Podle bible byla touto svatou relikvií nádherná schránka ze dřeva (zevnitř i zevně vyzdobena ryzím zlatem), která obsahovala dvě kamenné tabulky, na něž Bůh napsal deset přikázání. Mojžíš ji vytvořil z akátu na hoře Sinaj kolem roku 1250 před Kristem.

Archa byla 114 cm dlouhá a 69 centimetrů široká a vysoká, s těžkým zlatým víkem ozdobeným dvěma anděly. Po stranách

měla zlaté kruhy a skrz ně prostrčená dlouhá bidla, na kterých se vyzvedla na ramena vybraných nomádských nosičů, kteří ji takto přenášeli při putování pouští.

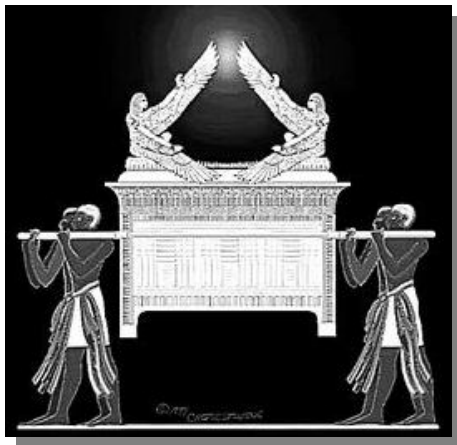
Izraelité však nebojovali pouze kvůli kamenným tabulkám. Archa prý vyzařovala božskou energii, která ničila jejich nepřitele. Ne bez důvodu byla v bibli popsána jako znamení a pečeť Boží úmluvy s jeho lidem.

Během jednoho střetnutí se jí zmocnili Filištinští, avšak jejich úspěch neměl dlouhého trvání, neboť je potkala veliká pohroma v podobě zhoubných nádorů. Brzy poté se ochotně zřekli své kořisti a poslali ji zpět na voze taženém dvěma kravami, které ji zavezli za hranice Bétšemeše, levantského města v severním Judsku, kde ji Izraelité získali zpět a odnesli do Kirjat-jearimu.

Zde ji roku 955 př. Kristem umístil král Šalamoun do vysvěcené místnosti zvané Nejsvětější svatyně v prvním Chrámu, vztyčeném na hoře Moriah jako schrána pro tento zázračný předmět. Podle legendy Archu později ukradl Menelik, syn Šalamouna a královny ze Sáby, který ji odvezl na místo budoucího Axumu v severní Etiopii. Podle jiné pověsti však krátce před zničením Chrámu Babyloňany roku 587 př. Kristem přestěhoval Archu Jeremiáš, který ji uschoval na neznámém místě kdesi v okolí. Třetí možnost prostě říká, že byla zničena. Ať je však pravdivá jakákoliv teorie (pokud vůbec některá), výsledek je stejný: někdy před zničením Chrámu archa prostě zmizela, alespoň tak praví pověsti. Náhle je z ní ztracená Archa a její osud je neřešitelným tajemstvím pro učence z celého světa.

A tu přichází Vendyl Jones. Jako ředitel institutu judaismu a křesťanství v Texasu vedl Jones v březnu 1992 archeologický výzkum ve slavných Kumránských jeskyních na Západním břehu Jordánu, které tehdy byly na území okupovaném Izraelem a v nichž byly roku 1947 nalezeny "svitky od mrtvého moře". Roku 1952 byl objeven velmi kontroverzní svitek, který údajně obsahoval soupis mnoha svatých předmětů uložených původně v druhém Chrámu v Jeruzalémě (postaveném Herodem Velikým a zničeném roku 70 po Kristu římským vojskem pod Titovým velením), jakož i místa, na něž byly předměty přestěhovány před zničením chrámu. Jedním z uvedených předmětů byla i Archa úmluvy. Jak se dostala do Druhého Chrámu, nebylo objasněno, ale Jones toužil Archu vypátrat, k čemuž ho podněcoval i úspěch z roku 1988, kdy objevil malý posvěcený džbán, který je údajně také na svitku se seznamem.

V květnu 1992 se zdálo, že je se svým týmem u konce, když v jedné jeskyni objevili kadidlo z Chrámu, avšak jejich naděje se rozplynuly, když jim 14 dní po jejich posledním objevu Úřad pro izraelské památky zastavil vykopávky a odmítl prodloužit

povolení k pátrání. Pro zastavení prací nebyl uveden žádný důvod. Jonesovy snahy o nalezení ztracené Archy tedy byly zmařeny a Jones dnes svou přezdívkou Indiana odmítá.

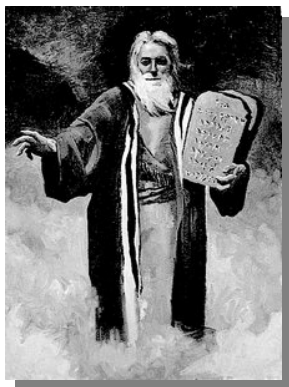
Zajímavé je, že ve stejné době, kdy Jones hledal Archu na západním břehu Jordánu, se objevila zpráva o jejím nálezu - v Etiopii. V knize *The Sign and Seal a Finger-prints of the Gods* popisuje britský novinář Graham Hancock své svízelné pátrání po Arše úmluvy, které ho zavedlo do Axumu, na základě menelikovského předpokladu postšalamounské existence Archy. Hancock se však při průzkumu přesvědčil, že ji Menelik neukradl. Naopak věří, že do roku 650 před Kristem byla uchována v prvním Chrámu, a pak ji jeho kněží - z obavy, aby ji židovský král Manasses, který byl pohanem, nezničil - přenesli do nově dostavěného Chrámu v Elefantině v Egyptě. Tam byla uložena až do roku 410 před Kristem, kdy byl Chrám zbořen. Archa byla naštěstí zachráněna a její nosiči ji na útěku dopravili k jezeru Tana v Etiopii, odkud ji roku 350 po Kristu král Ezana převezl na sever do Axumu. Zde byl pro ni vztyčen zvláštní příbytek - svatyně sv. Marie Sionské. Kromě období středověkých válek, kdy byl hrad několikrát zničen a znovu postaven a kdy musela být Archa odvezena, zde byla umístěna téměř stále.

Proč se tedy předpokládá, že se ztratila? Proč archu obklopuje tolik záhad, když je možné ji spatřit v jejím úkrytu? Hancock na své strastiplné pouti totiž poznal, že problém není tak jednoduchý, jak se zdá. Když Archu vystopoval až ke svatyni sv. Marie Sionské, zjistil že během procesí slavicího svátek Timkat vznikla replika se zdobenou draperií, ale skutečnou Archu stále ukrývá queddusa queddusan (odpovídající Nejsvětější svatyni), která je nepřístupná všem, kromě jediné osoby -

strážce Archy.

Význam Archy, doplněný mocí etiopské ortodoxní církve a vlády, zajišťuje, že tomuto zařízení se nikdo nepostaví - což vysvětluje, jak je možné, že tichý, vousatý mnich, současný strážce Archy, dokáže skutečně udržet celý svět mimo dosah a každému (včetně etiopského zákonodárce) zabrání v pohledu na znamení Boží přítomnosti na Zemi. Až mnich umře, bude v této prastaré tradici pokračovat jeho nástupce, kterého určí na své smrtelné loži. Dokonce i pokus o nepovolený pohled na jednu z mnoha replik umístěných v různých etiopských Chrámech se neobejde bez problémů.

Když se Hancock snažil uvidět repliku v sále Nejsvětější svatyně v Gondaru, byl okamžitě obklopen skupinou běsnících a pomstychtivých kněží, kteří hrozili pěstmi a volali, že je "...velmi špatný člověk!" Není divu, že se nepokusil spatřit originál. Musel jsem se spokojit s radou strážce Archy, kterým byl v roce 1991 Gebra Michail: "Myslím, že v Písmu svatém je Archa popsána dostatečně. Tam si o ní můžeš přečíst." Stejná záhada jako současné umístění Archy je její původ. Konec konců, překonala mnoho hor a zdi Jericha a cestou do Jeruzaléma v mžiku usmrtila nešťastného služebníka krále Davida jménem Uziáš, který se jí dotkl, když se zdálo, že by mohla vypadnout z vozu taženého oslem. Archa také způsobila strašlivou nevolnost, znetvořující vředy a hromadná úmrtí Filištínských poté, co ji ukradli Izraelitům - což jsou podle dnešních vědců příznaky nemoci z ozáření.

Vyskytlo se mnoho různých vysvětlení včetně elektrické baterie, miniaturního jaderného reaktoru, až po potravinářský stroj vyrábějící Izraelitům manu na dlouhé cestě pouští při hledání zaslíbené země.

V 9. st. se přes Egypt dostal z Jeruzaléma do Asturie ve Španělsku předmět zdaleka ne tak známý jako Archa, avšak úzce s ní související. Je znám, jako Arca sancta, která je uložena v katedrále v Oviedu, kde je skryta do zvláštního sálu, který pro ni nechal postavit Alfons 2. Cudný. Podobně jako Archa i tato tajemná skříňka je prý nadána hroznou silou.

Podle vyprávění historika Eana Begga ji kolem roku 1030 po Kristu otevřela skupina kněží, a všichni okamžitě onemocněli. Archa úmluvy, ať už je cokoli a nachází se kdekoli, facinovala lidi po mnoha staletí. Snad jednou, jakýmsi způsobem bude její tajemství odhaleno - avšak nezapomeňme, že nic vyrobené byt s technickým zázemím dnešní doby se nemůže rovnat neuvěřitelnému spektru jejich možností.

Budeme tedy schopni ovládat síly, které naše studium Archy uvolní? Možná že rada Gebry Michaila má své opodstatnění.

Jiří Šika - <http://tajemstvi.webnode.cz/>

Festival záhad a tajemna.

Ve dnech 27. 5 - 30. 5. 2010 se uskutečnilo v Chotěboři v areálu Geofond již desáté jubilejní setkání příznivců záhad a tajemna z celé naší vlasti.

Dokonce k nám dorazila menší skupinka ze Slovenska v čele s **Miroslavem Karlíkem** z UFO klubu Trnava a **Waldemarem Urminským** z Asociace UFO badatelů Slovenské republiky. Také nechyběl stálý účastník našich setkání pan **Evžen Kulič** z Melbourne v Austrálii.

Během čtyř dnů, po které náš festival probíhal si mohli účastníci vyslechnout přednášky známých osobností našeho záhadologického světa včetně dvou režisérů ČT pánů **Igora Chauna** a **Viliama Poltikoviče**, kteří vyprávěli o zážitcích ze svých cest po Jižní Americe.

Vilda Poltikovič ještě navíc promítl dokument o starých kulturách Mexika.

Mezi dalšími přednášejícími tradičně vynikal **Ivan Mackerle** se svojí přednáškou a dokumentem z Amazonie, kam

vyrazil na sklonku loňského roku s přáteli pátrat po stopách plukovníka Fawcetta.

Jako další se nám po letech v Chotěboři představil spisovatel **Otomar Dvořák** jeden ze spoluautorů krásné trilogie Utajené dějiny Čech.

S meridiány Země seznámil přítomné **Ing. Josef Schrötter**, s možným výkladem vzniku obilných piktogramů informoval léčitel a psychotronik **Miroslav Musil** z Jihlavy.

Jan Pavlík hovořil o alchymii a kameni mudrců.

Zvláštní místo bylo věnováno skupině z české **Exopolitiky**, kdy její vedoucí **Karel Rašín** seznámil přítomné s tím, oč se vlastně jedná, v další přednášce zase informoval o Projektu ALFA, který se zabývá únosy do UFO na našem území.

Jeho manželka Dana společně s **Václavem Urbanem** pohovořili o zajímavostech ze života jednoho z nejznámějších UFO kontaktérů Billyho Meiera ze Švýcarska.

Místo nedorazivšího **Arnošta Vašíčka** narychlo zaskočil **Marin Dobrev**, který pouťavě vyprávěl o chiromantii (vykládání z rukou).

Závěr festivalu obstarali **Doc. Ivo Chudáček**, který se zabíral tajemstvím Strašidelného domu ve Strašicích, který v nedávné době vzrušil naší veřejnost a na závěr tradičně pohovořil **Martin Křížek**, který pokračoval se svojí několikalogií o čase.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem přednášejícím za jejich příspěvky do programu festivalu a účastníkům za účast a skvělou pohodu a již nyní se těším na setkání příští, které proběhne opět ve středisku Geofond ve dnech

17. - 19. 9. 2010 a bude věnováno převážně ezoterice a léčitelství.

Milan Knob
(Klub Nezávislých Občanů - Badatelů)

Mrtví promlouvají

© Jitka Lenková

Navázat nějaké spojení s našimi drahými zesnulými se pokoušejí už celé generace mágů, spiritistů a médií. Je to věc na výsost praktická. Mrtvá tetička tak může říct pozůstalým, kam schovala rodinné šperky, zavražděný podnikatel vlastní nehmotnou rukou dodatečně podepíše důležitý šek, dávno zesnulý vojevůdce poradí, co s kosovskou krizí a Einstein by ve spolupráci se současnými fyziky mohl třeba dopracovat svoji teorii jednotného pole. Kolik cenných vědomostí je ztraceno jenom proto, že nemůžeme s mrtvými efektivně komunikovat!

Tento problém nedává spát mnoha výzkumníkům, kteří se pokoušejí se záhrobím spojit těmi nejrůznějšími metodami. Fredrik Jurgerson, švédský filmový producent a nadšený amatérský ornitolog, si často nahrával na magnetofon ptačí hlasy. V jedné nahrávce z roku 1955 se mezi ptačí švitoření připlétl mužský hlas, který jasně a zřetelně přednášel o ornitologii, a to v norštině. Jurgerson si byl zcela jist, že v době natáčení inkriminované nahrávky byl sám, a tak logicky usoudil, že tajemný mužský hlas pochází z nějakého nadpřirozeného zdroje. Začal experimentovat s rádiem a brzy dokázal z neobsazených frekvencí získávat ucelené vzkazy. Tajemné hlasy mu dokonce odpovídaly na otázky nebo spolu diskutovaly. Nakonec k Jurgersonovi promluvila i jeho vlastní zemřelá matka.

Časem se vyvinulo několik metod, jak "hlasy mrtvých" zachycovat pomocí moderní techniky. Hans Bender z univerzity ve Freiburgu v roce 1965 například zjistil, že

smysluplné vzkazy je možné získávat z čistých, dosud nenahraných magnetofonových kazet pomocí oscilografu. V lednu 1983 německý zvukový technik Hans Otto König postavil zvláštní zařízení, pomocí kterého si mohl s mrtvými promluvit i na prostý laik.

Dr. Konstantin Raudive v letech 1965-1974 pořídil přes 100 000 nahrávek "hlasů mrtvých".

Přes to všechno se výzkumu tohoto zajímavého a užitečného jevu nedostalo ani vědecké podpory ani širšího zájmu veřejnosti. S rostoucími technickými možnostmi naší civilizace se rozšiřují i možnosti zesnulých, jak se znovu spojit s naším světem. Všechny dosavadní pokusy prokázaly, že mrtví lidé, resp. jejich přežívající vědomí, mohou nějakým způsobem ovlivňovat existující elektromagnetická pole a vlny. Tajemné hlasy můžeme tedy očekávat nejen v rádiu a na magnetofonových páscích, ale také v televizi a na videonahrávkách. Někteří zesnulí, jako například Čingischánův šaman Mayo v roce 1995, si jako prostředek komunikace vybírají počítač. Vzhledem k obrovskému množství dosud získaných záhrobních záznamů to dokonce vypadá, že mrtví přímo pohnou po tom, aby se s námi nějak spojili.

Nejprůkaznější pokus o navázání kontaktu se zesnulým člověkem nedávno podnikl anglický neurolog dr. Walter Grey. Dohodl s některými pacienty a naučil je, jak pouhou myšlenkou zapnout televizní monitor. V praxi to fungovalo tak, že pacient si přestavil určitou věc a k zapnutí monitoru došlo zesílením příslušného elektromagnetického impulsu v mozku, tzv. přípravné vlny.

Následně se ukázalo, že někteří takto vyškolení pacienti byli schopni zapnout monitor i poté, co jejich mozek klinicky odumřel. Grey to vysvětluje tak, že vědomí člověka je energie a ta se nemůže ztratit, pouze přeměnit.

Pokud tedy vědomí zemřelých lidí přecházejí do jiného časoprostoru, můžeme právem předpokládat, že k stejnému přechodu dochází i u vědomí zvířat a snad i rostlin. Jestliže by do tohoto hypotetického časoprostoru mohlo za určitých podmínek proniknout také vědomí živého člověka, potom by tato teorie vysvětlovala prakticky všechny parapsychologické jevy včetně třeba telepatie. A pokud někde ve vesmíru existují nějaké bytosti nadané vlastním vědomím, potom bychom byli teoreticky schopni navázat spojení i s mimozemšťany.

Perspektivy naší zatím velmi jednoduché a tolikrát vysmívané "komunikace s mrtvými" jsou nejen lákavé, ale doslova závratné. A kdo ví, jestli se právě proto na jejím vylepšení už dávno nepracuje v nějaké tajné vládní či vojenské laboratoři.

Jitka Lenková

<http://www.zahadno.mysteria.cz/>

Kletba faraónů

© Jitka Lenková

"Smrt přiletí na rychlých perutích k tomu, kdo poruší faraónův klid!" Přesně tohle údajně slibuje jeden z mnoha nápisů, které se našly v hrobce faraóna Tutanchamona v údolí králů. O tom, že taková varování není záhodno brát na lehkou váhu, se na vlastní kůži brzy přesvědčili objevitelé této "začarované" hrobky. Vzpomněli si v okamžiku své smrti na pochmurné varování a zalitovali svého neuváženého činu?

S největší pravděpodobností ne. Legenda o kletbě faraónů totiž vznikla až po smrti některých jejích objevitelů a podle všeho je do značné míry vykonstruovaná. Podívejme se na základní fakta.

Hlavním organizátorem a objevitelem Tutanchamonovy hrobky byl anglický archeolog **Howard Carter** (1873 - 1939). Dalo by se říct, že na objevu hrobky vlastně pracoval celý svůj život. Do Egypta se dostal už v osmnácti, o rok později pracoval jako kreslíč u **W. M. Flinderse Petrieho**, zvaného "*největší kopáč na půdě Egypta*". Roku 1899 se stal hlavním inspektorem egyptských památek v Horním Egyptě a Núbii a jako první začal kopat v Údolí králů. Jeho společníkem byl amatérský archeolog **lord Carnavon** (1866-1923). Do Egypta ho původně roku 1903 přivedlo jeho chatrné zdraví, protože po autonehodě trpěl dýchacími obtížemi a špatně snášel anglickou zimu. Na nejznámější archeologický objev tohoto století si ovšem musel ještě dvacet let počkat.

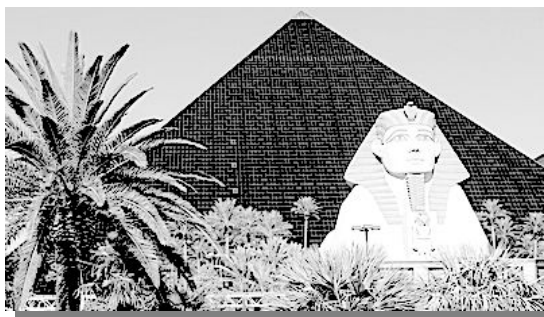
Detailní popis, jak se to vlastně všechno sběhlo, byl publikován už mnohokrát stejně jako podivná série úmrtí objevitelů hrobky. Jako první na kletbu doplatil sám lord Carnavon. Tutanchamonova hrobka byla otevřena 17. února 1923 a 6. dubna téhož roku už lord Carnavon nebyl mezi živými. Bezprostřední příčinou smrti bylo bodnutí nějakého hmyzu, snad komára, a následná infekce. Za identických okolností, tedy po bodnutí hmyzem, skonala roce 1929 lady Carnavonová. Přítel lorda Carnavona odjel do Egypta na lordův pohřeb a zhroutil se v horečce několik hodin po návštěvě hrobky. Další obětí byl Carterův kolega **Arthur C. Mace**, který však churavěl už

během vykopávek. Radiolog **Archibald Reid** se zhroutil krátce po svém návratu do Anglie a egyptolog **Arthur Weigall**.

V roce 1929 zemřel za nevyjasněných okolností Carterův sekretář, syn lorda Westburyho. Jeho otec v únoru 1930 vyskočil z okna. Nevlastní bratr lorda Carnavona Aubrey Herbert spáchal sebevraždu "v duševním pomatení". Během prvních šesti let po objevení hrobky tak z různých zemřelo dvanáct svědků jejího otevření a v roce 1930 zůstal na živu již jen samotný Carter.

O kletbě faraónů se vyjadřoval jako "směšných historkách", "nejapných povídkách" a "duchařských povídkách". Tento racionální přístup se mu zřejmě osvědčil, neboť navzdory kletbě zemřel přirozenou smrtí ve věku pěkných 66 let.

Legenda o faraónově kletbě má tedy řadu mezer. Chybí vlastně už její základ, protože nápisy v hrobce ve skutečnosti žádnou kletbu neobsahují. Některé domnělé oběti kletby s hrobkou nikdy nepřišly do styku, jako právě mladý lord Westbury, o jeho otci nemluvě. Hlavní objevitel Carter kletbě unikl.

Přesto se objevily pokusy tajemné prokletí nějak racionálně vysvětlit. Staří Egypťané prý svoje hrobky chránili radioaktivní horninou anebo se v hrobce pomnožily nějaké nebezpečné mikroorganismy. Otevření jiných hrobů a hrobek podobné série úmrtí nikdy nedoprovázely. Kletba faraónů však žije v povědomí veřejnosti dál.

V roce 1966 jí údajně padl za obět egyptský ředitel muzea starožitností Mohammed Ibrahim a v roce 1972 jeho následník dr. Gamal Mehrez. Letos v Luxoru, tedy v blízkosti Tutanchamonovy hrobky, zahynulo při teroristickém útoku několik západní turistů.

Blíže neurčenou prokletou mumii nějaké egyptské kněžky prý v podpalubí vezl i nešťastný Titanic.

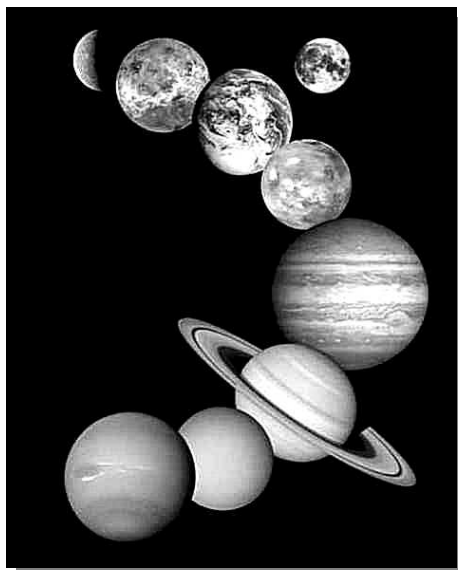
Brání si starý Egypt svoje mrtvé před znesvěcením nebo jsou všechna ta úmrtí jenom výsledkem poněkud neobvyklé shody okolností? Se starým Egyptem přišly do styku miliony lidí, archeologové, kopáči, obchodníci, turisté i návštěvníci výstav. Domnělá "kletba faraónů" však postihla jen několik desítek osob. Všechno je tedy jasné. Víme to ale skutečně jistě ?

Jitka Lenková

<http://www.zahadno.mysteria.cz/>

Jaký tajuplný kód nám předává sluneční soustava?

© Libor Čermák

Všimli jste si někdy toho, že uspořádání těles v naší planetární soustavě je takové, jako kdyby zde měly existovat pozoruhodné systémy, či podivné geometrické vztahy? Jako, kdyby nám tajemný stvořitel chtěl něco vzkázat. Tak vás zvů na její návštěvu.

1) Titiova – Bodeho řada

Víte, že uspořádání planet ve sluneční soustavě odpovídá jednomu podivnému matematickému zákonu? Přišli na ní v 18. století dva němečtí vědci. Jednak profesor matematiky na univerzitě ve Wittenbergu Johann D Titius a astronom Johann E. Bode. Tento zákon vyjadřuje vzorec, jenž dokáže přibližně spočítat vzdálenost planety Slunce v astronomických jednotkách. Nejprve si pod sebe napište planety sluneční soustavy) včetně pásu asteroidů a ke každé z nich číslo z posloupnosti 0, 1, 2, 4, 8, atd. Pak každý řádek násobte třikrát. Pak přičtete čtyřku a nakonec

řádek dělte deseti. Výsledek pak porovnejte se skutečnou vzdáleností v astronomických jednotkách. Zjistíme, že do systému zapadají všechny planety až do Uranu. Neptun je zde výjimkou, ale Pluto tam už zase zapadá. Náhoda?

Merkur	$(0 \times 3 + 4) / 10 = 0,4$	(0,39 AJ)
Venuše	$(1 \times 3 + 4) / 10 = 0,7$	(0,72 AJ)
Země	$(2 \times 3 + 4) / 10 = 1$	(1 AJ)
Mars	$(4 \times 3 + 4) / 10 = 1,6$	(1,52 AJ)
Asteroidy	$(8 \times 3 + 4) / 10 = 2,8$	(2,7 AJ – Ceres)
Jupiter	$(16 \times 3 + 4) / 10 = 5,2$	(5,2 AJ)
Saturn	$(32 \times 3 + 4) / 10 = 10$	(9,54 AJ)
Uran	$(64 \times 3 + 4) / 10 = 19,6$	(19,2 AJ)
Pluto	$(128 \times 3 + 4) / 10 = 38,8$	(39,4 AJ)

2) Počet větších měsíců

Nyní si napište vedle sebe planety obdobně jako výše, ovšem od Venuše. Zjistíme, že zde se vyskytuje zajímavá posloupnost, která odpovídá počtu větších měsíců, které se u planet nalézají (obří planety mají mnoho měsíců, ale zde beru v úvahu

počet těch největších, nejdominantnějších, které se u té či oné planety nalézají. I zde se nalézá výjimka, a tou je Uran. Neptunu bychom přisoudili šest. Ovšem možná i sedm, neboť se občas uvažuje i o tom, že Pluto mohl být původně Neptunův satelit). Dále se můžeme dohadovat o tom, pokud by náhodou existovala hypotetická planeta v pásu asteroidů, zda by náhodou neměla tři přirozené satelity, aby to zapadalo. Zde bych chtěl upřesnit, že největším zdejším tělesem je Ceres, jenž je počítaný mezi trpasličí planety. Jenže skutečně se v tomto pásu nalézají ještě tři obdobná tělesa (Pallas, Juno a Vesta)

Venuše	= 0
Země	= 1 (Měsíc)
Mars	= 2 (Phobos, Deimos)
Asteroidy	= (3?)
Jupiter	= 4 (Io, Europa, Ganyméd, Kallisto)
Saturn	= 5 (Thetys, Dione, Rhea, Titan, Japetus)
Uran	= 5 (Miranda, Ariel, Umbriel, Titania, Oberon)
Neptun	= 6 (??) (Despina, Galatea, Larissa, Protetus, Triton, Nereida)

3) skupiny čtveřic

Velice zajímavý se mi jeví fakt, že tělesa ve sluneční soustavě lze velice často poskládat do čtveřic. A tak si je pojdme popsat

- čtyři vnitřní planety zemského typu (Merkur, Venuše, Země, Mars)
- čtyři hlavní asteroidy v pásu planetek mezi Marsem a Jupiterem (Ceres, Pallas, Juno a Vesta)
- čtyři obří planety (Jupiter, Saturn, Uran, Neptun)
- čtyři dosud objevené transneptunické trpasličí planety (Pluto, Makemake, Haumea, Eris)
- čtyři velké Jupiterovy měsíce (Io, Europa, Ganyméd, Kalisto)
- když pomineme Saturnův Titan, svojí velikostí výrazně převyšující ostatní zdejší satelity, zbudou nám opět čtyři (Thetys, Dione, Rhea, Japetus)
- čtyři uranovy měsíce jsou větší než 1000 km (Ariel, Umbriel, Titania, Oberon)
- Pluto je soustava čtyř těles: Pluto, Charón a v roce 2005 objevených dvou menších měsíců Nix a Hydra

(na základě této zvláštnosti jsem vymyslel i pohádku pro děti: Jak se planety učily bruslit)

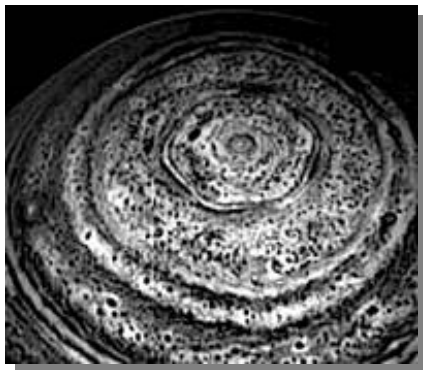
4) Obří planety jsou seřazeny podle velikosti

Nyní si všimněme další zajímavosti. Obří planety sluneční soustavy se nám seřadí podle velikosti od největší k nejmenší, jak děti při hodině tělocviku. Jupiter (142 984 km), Saturn (120 536 km), Uran (51 118 km), Neptun (49 528 km)

5) Trojáni

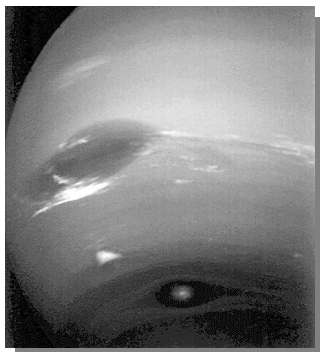
Další zajímavost není až tak záhadná, ale v každém případě je to zvláštní geometrie. Protože v tzv. libračních bodech, neboli v Lagrangeových bodech, se vyskytují soustavy asteroidů. Nejznámější jsou tzv trojáni, což je skupiny asteroidů, které se na-

lézají ve velice zvláštním místě. Na oběžné dráze 60 stupňů před Jupiterem a 60 stupňů za Jupiterem. A Společně s touto planetou a Sluncem tak vytvoří dva rovnostranné trojúhelníky. Ale existují i trojani Marsu (planetka Eureka) a Neptuna (<http://trlma.web.cz/Pages/clanek02.htm>)

6) Saturnův hexagon

Okolo severního pólu planetu Saturn obíhá záhadná struktura v podobě šestiúhelníků. Proč tomu tak je, se dosud nepodařilo vysvětlit a dosud se nepodařilo vysvětlit, proč jsou jeho hrany tak pravidelné, že se nezaoblí.

7) Tajuplnost 20. stupně zeměpisné šířky

Na mnoha tělesech sledujeme zvláštní jev, kdy v okolí 20. stupně severní šířky lze vysledovat zvýšenou činnost nejrůznějších energií.

Typickým příkladem je například Jupiter (velká rudá skvrna), Země (sopky na Havajských ostrovech, v Mexiku – např: Popócatépetl), Mars (Olympus Mons – vyhaslá sopka a nejvyšší vrchol sluneční soustavy),

Neptun (Velká temná skvrna),

štitové vulkány na Venuši (Hesemann M, : Záhadné Kruhy v obilí, Etna, Praha, 1997)

A je možné, že mnozí čtenáři přijdou na nějaké další zajímavosti.

článek byl převzat s dovolením autora z webu:

<http://liborcermak.blog.idnes.cz/>

Tady je moje tajemství. - Je jednoduché. - Správně vidíme jediné srdcem; to nejdůležitější je očím neviditelné.

Antoin de Saint-Exupéry: Malý princ

Bermudský trojúhelník - záhada částečně objasněna? Tulácké vlny - dlouho neodhalený zabiják.

Většina lodí byla dlouhé roky konstruována tak, aby dokázala bez potíží odolat vlnám o výšce až 15. metrů.

Přesto docházelo a dochází k lodním katastrofám, které jsou připisovány obrovským vlnám, které se znenáhle objeví, udeří a zmizí. Kapitáni lodí, kteří takové setkání přežili se setkávali s nedůvěrou. Tulácké vlny patřily vždy do námořního folkloru, stejně jako obří krakalice a mořské sirény.

Trvalo dlouho, až do roku 1995, kdy se poprvé podařilo vyfotografovat tzv. **Tuláckou vlnu**. Tohle monstrum mělo (podle porovnání s výškou lodního stožáru) v nejvyšším bodě téměř 30. metrů!!!

Vědci přijali důkazy s pověstnou nedůvěrou, ale další a další pozorování dávaly za pravdu teorii o zvláštní vlně, která se jednou za čas objeví a převyšuje normální vlny téměř třikrát. Síla takového kolosu je příšerná. Zdá se, že to, co námořníci celé roky popisovali jako "vodní stěna" skutečně existuje a stojí za velkým počtem nevysvětlitelných potopení lodí.

Po dlouhé době výzkumů a simulací přišli vědci s teorií, že Tulácká vlna vzniká ve chvíli, kdy do obyčejné vlny o určité charakteristice (vlnění) udeří v protisměru silný záchvěv mořského proudu.

(patrně se jedná o souhru vzácných okolností = zvláště silná vlna + mořský proud + vítr + charakter mořského dna).

Zdá se, že právě oblast Bermudského trojúhelníku je místem, kde jsou tyto faktory často splněny. Nelze tvrdit, že Tulácké vlny jsou jedinou příčinou častých zmizení lodí v této oblasti, ale je pravděpodobné, že více než 65 procent případů takto vysvětlit lze.

(Další teorie hovoří o tzv. skládání vln, kdy frekvence vlnění způsobí že se několik obyčejných vln "složí" v jednu obrovskou.)

Těchto oblastí, kde dochází ke vzniku Tuláckých vln je několik. V severním ledovém moři, které je odjakživa považováno za jedno z nejnebezpečnějších i kolem pobřeží Afriky.

Dobrou zprávou je, že v současnosti je na oběžné dráze družice, která má za úkol pátrat v rizikových oblastech a fungovat jako systém včasné výstrahy. Prozatím je to hudba budoucnosti, ale první kroky již byly učiněny.

Tunguzská exploze

© Darius Nosreti

"Dne 30. června 1908, přesně v 7.17 hodin (místního času), došlo nad sibiřskou Tunguzkou k záhadnému výbuchu. Exploze o síle mnoha vodíkových bomb (dvacet tisíckrát silnější než v Hirošimě a Nagasaki) zničila rozsáhlé lesy, vyvrátila stromy a způsobila vzdušný vír, který se zmocnil zvířat i lidí."

Těleso se pohybovalo směrem od slunce, padalo pod úhlem 30 stupňů a ztrácelo rychlost. K explozi došlo asi 5 km nad zemským povrchem a exploze trvala asi dvě desetiny sekundy.

Se jménem Petra Krassy se čeští čtenáři setkali již v publikaci Záhady nad záhady v nakladatelství Dialog v edici Největší záhady světa jako 13. svazek, takže se sami mohli přesvědčit, že Krassa patří mezi brilantní autory literatury faktu. Vydal už čtrnáct publikací, jež byly přeloženy do všech světových jazyků, dokonce i do čínštiny. Také tentokrát si autor zvolil čtenářsky strhující téma, tzv. záhadu století, jíž je nepochybně tunguzská exploze, známá pod názvem, jehož adekvátnost autor oprávněně zpochybňuje: pád tunguzského meteoritu. Toto nejpodrobnější zpracování uvedeného záhadologického tématu, jaké jsem u nás četl, vyšlo ve Verlag Ullstein GmbH, Frankfurt/M. v Berlíně, v roce 1995, u nás rovněž v edici Největší záhady světa jako její 33. svazek v roce 1997.

Pokusím se uvést přehled víceméně prokázaných tvrzení uvedených v knize, která jsou důkazem toho, že o meteorit nešlo. Některé body částečně dokazují, že nešlo ani o kometku.

- 1)
Oblačnost v okolí výbuchu ještě před samotným výbuchem světlkovala; mraky vyzařovaly podivné žlutozelené světlo, občas přecházející do růžového odstínu (od Jeniseje na východě až po Atlantský oceán na západě)
- 2)
Objekt měl před proměnou v ohnivou kouli tvar válcovitého tělesa, které jasně (s oslepující intenzitou) zářilo namodrale bílým odstínem
- 3)
Pak přešel do podoby ohnivé koule, která nejméně v jednom okamžiku měla kapkovitý, vřetenovitý tvar (Podobně jako někdy mívají kulové blesky; DN)

4)

Těleso letělo na základě vyhodnocení pozorování svědků nejvýše rychlostí 4 až 10 km/s, a ne 15 až 70 km/s, jak je obvyklé u meteoritu či komety. Na základě porovnání účinku explozivní a balistické vlny bylo zjištěno, že se objekt v okamžiku exploze pohyboval nejvýše rychlostí 4 až 5 km/s. Protože však existují svědectví, že objekt bylo průběžně slyšet, znamená to, že neletěl výrazně nadzvukovou rychlostí, a je nejpravděpodobnější, že jeho rychlost se převážnou část pohybu v atmosféře pohybovala pod 340 m/s (= rychlost zvuku). Rozsah jeho možné (závěrečné) rychlosti byl tedy nejspíš 250 - 340 m/s. Při rychlosti 4 až 5 km/s by také lidé (díky nedokonalosti lidského oka) viděli spíše ohnivou čáru než objekt. (Taková rychlost je malá i na kometu, která by navíc nemohla stlačit a rozžhavit vzduch a sama sebe přivést k explozi; DN)

5)

Exploze byla zahájena tím, že ohnivá koule začala narůstat (do průměru minimálně 800 m) a z této velké ohnivé koule vyšlehl směrem vzhůru ohnivý sloup, který se měnil na černý mrak prachu podobný atomovému hříbu. (Z hřibovitého mračna probleskovala světla, jakoby uvnitř měl oheň, a exploze pokračování. Koule i během exploze pokračovala v letu. V okamžiku exploze se střed koule nacházel asi 5 km nad zemským povrchem. Po explozi koule vznikl šedý mrak černého kouře a bylo slyšet explozi a dunění připomínající dělostřeleckou kanonádu.)

6)

Po výbuchu byly ve vzdálenosti asi 200 km od epicentra pozorovány barevné pruhy na obloze (zelené, červené a oranžové), široké jako silnice, které se zjevily nejméně dvakrát a po chvíli pohasly.

7)

Zatímco pozorovaný objekt přiletěl z jihu (a v tomto směru uletěl v atmosféře cca 800 km), v okamžiku exploze těleso letělo směrem z východojihovýchodu, takže muselo vykonat nejméně jeden manévř. V souhrnu šlo zřejmě nejméně o dva manévry: "Letěl od Kešmy severovýchodním směrem, a někde v oblasti Preobraženia (nebo východně od této vesnice) nabral kurz na západ."

8)

Během exploze došlo k vysušení močálů, což vypadalo spíše na účinek mikrovlnného záření než na účinek žáru samotné exploze (Zkuste vysušit

krupičnou kaši autogenem. Je třeba dodat, že mikrovlnné záření bylo pozorováno u některých kulových blesků nebo UFO přírodního původu; DN)

9)

Nebyly nalezeny úlomky železa s obsahem niklu charakteristické pro meteority

10)

Během exploze neznámým mechanismem vznikla řada dokonalých kruhových trychtýřovitých otvorů v půdě.

11)

Meteorit, který by způsobil tak rozsáhlou katastrofu by s 99%ní pravděpodobností musel dopadnout na zem a vytvořit velký kráter. K tomu však nedošlo.

12)

3 večery a noci po katastrofě bylo možno v Evropě pozorovat na obloze velmi neobyčejné světelné jevy, které se lišily od efektů vyvolaných prachem v nižších vrstvách atmosféry (vyvrženým např. při sopečné činnosti či pádu meteoritu). Hlavním viníkem efektu byl jemný prach ve velmi vysokých vrstvách atmosféry, který tam mohl být podle některých teorií zavlečen např. ohonem komety (a ne dopadem meteoritu). Mohlo jít také o extrémní působení slunečního větru (částic sluneční plazmy).

13)

Dvacet svědků potvrdilo, že některé osoby, které přežily explozi a její bezprostřední následky bez vážnějších zranění nebo osoby, které krátce po explozi navštívily oblast pod epicentrem, později zemřely na neznámou chorobu, která měla některé rysy společné s chorobou z ozáření

14)

Meteorit (ani kometa) by nezpůsobil nárůst radioaktivity prostředí na dvojnásobnou hodnotu. Letokruhy stromů v měsících a letech po výbuchu obsahovaly zvýšené množství stroncia 90

15)

Nebyly zjištěny magnetické odchylky, které by byly u meteoritu normální.

16)

Nové stromy rostly po explozi více než dvojnásobnou rychlostí proti normálu (16 až 8 m místo 7 až 8 m za 50 let) a jejich obvod byl čtyřnásobný oproti stromům z ostatního území; přírůstek činil 35 až 45 cm/rok, místo 5 až 15cm/rok. Průměr modřínů narůstal před katastrofou 0,3 až 0,5 cm/rok, po katastrofě 5 až 6 cm.

17)

Oblast vystavená nejvyššímu ozáření má tvar elipsy (co odpovídá pohybu tělesa během výbuchu; DN)

Komentář:

Vypadá to všechno podle mne spíše na jev připomínající let a explozi velkého kulového blesku (tedy v této velikosti bychom mohli hovořit spíše o UFO charakteru kulového blesku) s projevem se některých pseudorelativistických, kvantových a dalších jevů, které někdy pozorujeme u kulových blesků a pravých kruhů v obilí nebo jevů podobných (mezi něž řadím spolu s Hruškou např. vznik pravidelných „vykrojených“ otvorů v zemi či vznik některých světelných jevů na moři), jaké podle mne může zatím popsat jen teorie morfické rezonance a zejména od ní odvoditelná – obecnější teorie formálního pole. (Kafka by zřejmě prosazoval svou hypotézu a teorii protonace, což je zřejmě jen jiný název pro totéž).

Školská věda zatím podle mne skutečnou podstatu dominantního jevu z těch, které se mohou skrývat pod společným označením „kulový blesk“, nepopsala, s čímž podle mne souvisí i prozatím nemožnost popsat hlavní (přírodní) třídu UFO. Při tunguzské explozi by pak potenciálně mohly figurovat s tímto výkladem (teorie formálního

pole) související efekty jako např. lokální změna topologie (včetně topologické exploze nebo imploze), vznik proměnné manifestační zóny (vlastního UFO měněního své umístění, tvar i strukturu), strukturování terénu nebo objemu vegetace, vznik mikrovlnného záření, IR-záření či pronikavé radiace, vznik vortexu nebo GPZ (zóny s dlouhodobě změněnými určitými parametry), snad i (trans) mutace prvků. Ostatně podle mne a Hrušky je podstata většiny jevů charakteru kulových blesků a hlavní třídy UFO (přírodního původu) shodná.

Jak vše asi v případě tunguzské exploze probíhalo? Zemi zasáhla extrémní vlna slunečního větru a způsobila světélkování oblohy a mraků před explozí a po ní. Vlivem následné ionizace ovzduší a vytvoření vysokého napětí v atmosféře, jako i vlivem dalších efektů došlo k aktivizaci určitých energoinformačních struktur v hyperprostoru formálního pole a ke vzniku obřího kulového blesku, pro nějž není „manévrování“, produkce mikrovlnného záření, nabytí tvaru válcovitého, vřetenovitého a tvaru elipsoidu, ani explozivní závěr existence ničím neobvyklým. Takové přírodní UFO je zajímavé i tím, že v prostoru (časoprostoru) může existovat současně na více místech a k místu exploze se může blížit současně např. ze tří stran a ještě mít své zlomky na stovkách dalších míst kolem (vyhloubení nálevek).

Další zvláštností přírodního UFO charakteru kulového blesku je, že může zprostředkovat výron hmoty např. ze slunce nebo i z hvězdy v paralelním prostoru, protože

svou zvláštní topologií může představovat jakousi konzervu prostoru nebo tunel z jiného (paralelního) či vzdáleného světa.

Samozřejmě, že teoreticky by mohlo jít i o explozi mimozemského či pozemského létajícího prostředku, tedy o UFO umělého, např. technického původu. Tímto vysvětlením tunguzské exploze jsem se nezabýval a nevěřím v ně, ale chtěl bych k výskytu mimozemské inteligence na Zemi zmínit alespoň toto:

Přestože jasnovidka Vanga předpokládala oficiální kontakt s mimozemšťany až na rok cca 2179 (neuvedla přesný rok), jejich přítomnost na Zemi i v dnešních časech mnohokrát potvrdila. Zároveň však přiznala, že se pohybují v dimenzi, kterou v podstatě nevnímáme. Takové mimozemšťany zařazují záhadologové spíše mezi nemateriální, duchovní bytosti i když je možné, že pocházejí z konkrétní jiné planety či paralelního prostoru/vesmíru a občas se mohou zjevovat i běžným lidem, a to dokonce i v tradiční fyzické podobě, přesto, že mohou náš svět snad i technologicky ovlivňovat.

Vanga např. hovořila o umístění (mimozemšťany) pamětního sousoší do prostoru souvisejícího se zemským nebo i o arše Noemově nacházející se také stále v prostoru souvisejícím „těsně“ s běžným pozemským prostorem.

To by mohlo vysvětlovat nejen zážitky některých kontaktérů (mám na mysli ty pravé, ne bláznů a provokatéry), ale i některá pozorování a některé havárie UFO, kterou čistě teoreticky mohla být i tunguzská událost.

Přestože jejich dopravní prostředky jsou (pokud oni sami existují) zřejmě také za běžných okolností (jak to může vyplývat z některých tvrzení Vangy) lidem neviditelné, neznamená to, že je tomu tak vždy nebo že by jejich exploze nemusela mít závažné důsledky pro náš svět.

Darius Nosreti

Viz také:

http://cs.wikipedia.org/wiki/Tungusk%C3%A1_ud%C3%A1lost

<http://www.astro.cz/clanek/3001>

http://zpravy.idnes.cz/tunguzsky-meteorit-zasahl-zemi-pred-sto-lety-jeho-puvod-je-stale-neznamy-1lw-/vedatech.asp?c=A080630_113652_vedatech_lpo

<http://www.ufo.cz/klubmici/informac/tunguzkm.htm>

<http://www.vesmir.info/meteoroidy/tunguzsky-meteorit-byl-pravdepodobne-mensi.htm>

<http://tunguz.zivly.cz/>

<http://www.academiaknihy.cz/tunguzsky-meteorit.html>

KRASSA, Peter. Největší záhada století. 1. vyd. Liberec : Dialog, 1997. 213 s. ISBN 80-238-1482-6.

Bratrstvo křišťálových lebek

© Jitka Lenková

Kdyby se nás někdo ptal, co považujeme za tu úplně největší záhadu na světě, křišťálové lebky by zaujaly jedno z čestných předních míst.

Zatím víme o deseti z nich, to však nejspíše není konečné číslo. Některé z lebek jsou uloženy v různých muzeích, jiné v soukromých sbírkách. Vědci měli dostatek času i příležitosti, aby je mohli pečlivě a důkladně prozkoumat. Čekali bychom obsáhlé zprávy, odvážné závěry, podrobné analýzy. Ve skutečnosti nemáme v ruce vůbec nic. Jenom ty lebky.

Příběh té nejznámější křišťálové lebky začal v roce 1927 v tehdejší Britské Hondurasu, dnešním Belize. Jeho hlavní postavou je F. A. Mitchell-Hedges, zvaný též Mike. Jestliže měla postava Indiana Jonese někdy svoji skutečnou předlohu, tak to byl tento Angličan, dobrodruh prvního řádu. Cestoval po Jižní i Severní Americe a hledal nějaké stopy po Atlantidě, občas pracoval jako kovboj, jindy se věnoval hazardním hrám, na straně Pancho Villy bojoval v mexické revoluci. A také adoptoval malou osiřelou holčičku Annu, která ho věrně doprovázela na jeho výpravách. Spolu se tak dostali i do belizského Lubaantanu, zřícenin dávného mayského města. A tady Anna v den svých sedmnáctých narozenin objevila pod oltářem první slavnou křišťálovou lebku. O několik měsíců později náhodou o kousek dál našla i její spodní čelist. Krásný a romantický příběh. Bohužel příliš krásný, než aby mohl být pravdivý. Mike v jedné ze svých knih píše: "Nebudu objasňovat, jak se lebka dostala do mého vlastnictví, a mám k tomu dobré důvody." Je tedy docela dobře možné, že Mitchell-Hedges vlastnil lebku již před výpravou do Belize a tam ji jenom nalíčil jako originální narozeninový dárek. I když od nálezů této lebky uplynulo přes sedmdesát let, dodnes nevíme, jak byla vyrobena. Vědci připouštějí, že mohla být jedinečně vybroušena, což by ovšem trvalo nejméně 150 let, spíše však více. Anebo lebku někdo prostě odlil. Dnes se tímto způsobem ve sklárnách vyrábějí třeba věštecké křišťálové koule. K tomu je ovšem zapotřebí teploty 1400-1550 stupňů, tedy vakuová pec nebo kyslíkovodíkový plamen. Není možné ani určit stáří této lebky, protože neexistuje metoda umožňující datovat kus křemene jako takový.

Pojďme dál. V Britském muzeu je uložena křišťálová lebka, kterou muzeum zakoupilo od firmy Tiffany v roce 1898. O jejím původu se neví vůbec nic. Ve srovnání s lubaantunskou lebkou je tato lebka stylizovanější a nemá odnímatelnou spodní čelist. Další křišťálovou lebku získal Max vlastní manželé Parksovi z Texasu. Max je ze všech lebek největší - váží přes osm kilogramů. Je tak o tři kila těžší než předchozí dvě. Parksovým ji v roce 1980 těsně před svou smrtí daroval jejich dlouholetý přítel Norbu Chen, tibetský léčitel s tím, že jednou poznají, čím vlastně tento předmět je. O původu lebky

Tibeťan pomlčel. Čtvrtou křišťálovou lebku zvanou Kopavi vlastní od roku 1989 americký psychotronik dr. Krastman, nezvratně přesvědčený o tom, že vzácný artefakt pochází z Atlantidy. Pátý kousek se objevil v písku na ranči manželů Koonových v Coloradu na Silvestra 1994. Tato lebka je deformovaná a z jedné strany trochu připomíná nějakého mimozemšťana. S určitostí prý jde o zmetek z místní sklárny, která vyrábí skleněné lebky pro mexický svátek mrtvých. Přesto bylo hlášeno několik zázračných uzdravení, ke kterým v blízkosti lebky údajně došlo. Šestou lebku je možné obdivovat v pařížském Muzeu člověka v paláci de Chaillot. Je o polovinu menší než labantunská a méně propracována. Připisuje se Aztékům, ovšem je to jen nepodložená hypotéza. Čtyři miniaturní lebky objevené v Mexiku a v Jižní Americe již ve 14.-15. st. se dnes nacházejí na čtyřech různých místech. Jsou to Blackova sbírka Amerického národního muzea, Muzeum člověka v Londýně, Douglasova sbírka v New Yorku a Muzeum Trocadero v Paříži.

Čím méně je toho o křišťálových lebkách a jejich původu známo, tím více prostoru zbývá na dohady. V lebkách je prý docela dobře vidět, co se stalo nebo co se má stát. Jejich prostřednictvím je možné někoho na dálku zabít.

Původně jich prý bylo dvanáct a sloužily k dávným tajemným obřadům. Je docela dobře možné, že jejich majitelé byli kdysi schopni jejich pomocí schopni navazovat mezi sebou telepatické spojení. A možná toto spojení funguje dodnes.

Největší záhada na Zemi

Stojíme před ní v úžasu stejně jako desítky generací našich předků. Velká Cheopsova pyramida. I když se to zdá neuvěřitelné, víme o té největší hromadě kamení na Zemi žalostně málo. Hlavně proto, že v pyramidě samotné nebyl nalezen jediný nápis, jediný obrázek nebo hieroglyf. Prostě nic. Máme před sebou asi 2,5 milionu kamenných bloků několik podivných komor, prázdný sarkofág a spoustu otazníků.

Pyramida zvaná Cheopsova byla dávnověkou památkou a turistickou atrakcí již pro staré Řeky a Římany. Kupodivu nikoho tenkrát nenapadlo podívat se dovnitř anebo na to tehdy nebylo dost sil a prostředků. Až v 9. století n.l. tento problém razantně vyřešil bagdádský chalífem Mamunem. Poháněn vidinou nevídaných pokladů nechal do nitra pyramida a ke svému hlubokému zklamání ji našel zcela prázdnou.

Do dvacátého století vstoupila Cheopsova pyramida jako dokonale prozkoumaná. Víme, že uvnitř se nachází celkem tři komory, Královská, královnina a Skalní, systém pěti odlehčovacích komor, několik spojovacích chodeb včetně impozantní Velké galerie a šest tzv. ventilačních šachet. O skutečném účelu těchto vskutku bizarních vnitřních prostor nevíme s jistotou vůbec nic. Jenom to, že naprosto nelogicky a nehospodárně zabírají asi jedno procento celkového objemu pyramidy.

Archeologové dlouho považovali jejich počet za konečný, jenže konec dvacátého století přinesl i řadu nových výzkumných metod. Francouzští architekti Dormin a Goidin využili v roce 1986 kosmické záření jako rentgen a na základě svých měření usoudili, že prázdné prostory zabírají až 15% objemu pyramidy. K podobným závě-

rům došel o rok později i japonský tým vedený profesorem Jošimuroou. Egyptologové a egyptské úřady tato měření ignorují, i když profesor Jošimura dostatečně dokázal svoji kvalifikaci objevením druhé tzv. Sluneční bárky, po tisíciletí pohřbené v písku. Některá z těchto měření napovídají i to, že pyramida nemusí být nutně z vápence, jak se dosud předpokládalo, ale že na její stavbu mohl být použit také nějaký druhu starověkého betonu, možná vůbec prvního betonu na světě. V jednom z domnělých vápencových bloků byl dokonce nalezen lidský vlas! Tato "betonová" teorie by také hladce a elegantně vysvětlila všechny technické a organizační nejasnosti související s výstavbou tak obrovského díla.

Tím však ještě není překvapením konec. Pod chodbou ke Královnině komoře byl v roce 1986 objeven další dutý prostor. Z neznámých důvodů je naplněn několika kubíky křemenného písku. Další nově objevená dutina se skrývá i za severozápadní stěnou Královniny komory. A v březnu 1993 se po mnoha technických i byrokratických komplikacích vydal na svoji výzkum-

nou misi do Jižní šachty Královniny komory robotek Rudolfa Gantenbrinka. Jeho konstruktér ho příznačně pojmenoval Upuaut (čili Otvírač cest). Po šedesáti metrech jízdy se nakonec musel zastavit před kamennými dvířky, opatřenými kovovými (?) úchyty. Ke stěně pyramidy zbývá od tohoto místa ještě 18 dosud neprobádaných metrů. Další výzkumy však Gantenbrinkeovi egyptské úřady prostě zakázaly. V téže době se objevily také pochybnosti o skutečném stáří pyramidy. Podle řady indicií by Cheopsova pyramida, její Udolní chrám a Sfinga mohly být staré až neuvěřitelných 12.000 let! To je ovšem také doba rozkvětu legendární Atlantidy.

Tím se ovšem dostáváme na velmi tenký led spekulací a domněnek, které jsou archeologům bytostně protivné. Touto averzí ortodoxních archeologů vůči všem jen trochu odvážnějších hypotézám však není možné vysvětlit neskutečně liknavý až sabotérský přístup egyptských úřadů a egyptologů ke všem těmto novým objevům. Na průzkum celé roky čekají nejen nově objevené komory v Cheopsově pyramidě, ale také dutý prostor pod předními tlapami Sfingy, tunel na její severní straně a bůhví, co ještě. Význační egyptologové, jako dr. Zahi Hawassa z Egyptské památkové péče a jeho zahraniční kolegové však zatím místo výzkumu nově objevených prostor plánují konferenci na lodi při okružní plavbě kolem Aljašky!

Mají tedy vědci opravdu co skrývat? Podle dávných legend se v Cheopsově pyramidě nachází technický odkaz nějaké dávné nesmírně vyspělé civilizace - nerezavějící zbraně, ohebné sklo, věčně svítící lampa, zázračné léky, neznámé strašlivé jedy, nápoj nesmrtelnosti, přesné mapy Země a nebes... Některé tyto věci snad dokonce pocházejí od našich hvězdných předků a rádců, tedy mimozemšťanů. Když si uvědomíme, že podle sociologických studií by zveřejnění takových objevů otřásl naší civilizací i jejími mocenskými strukturami, není divu, že skutečný výzkum Cheopsovy pyramidy probíhá nejspíše v naprostém utajení. Co kdyby tam se tam ukrývala třeba mumie mimozemšťana?

Jitka Lenková

<http://www.zahadno.mysteria.cz/>

OLGOJ CHORCHOJ

Tajemný živočich, nebo démon pouště?

© Michaela Volná

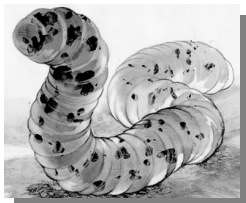
Nacházíme se v poušti Gobi, jedné z největších pouští světa, kde teploty v zimě klesají až k -40° Celsia a průměrné srážky nepřesáhnou 76 mm vody za rok. Kromě kočovných mongolských pastevců sem mnoho lidí nezavítá. Právě zde se však můžeme setkat s podivnými příběhy o hadovitém tvorovi, které si Mongolové vyprávějí již po dlouhá staletí. Nazývají jej olgoj chorchoj, ale toto jméno ze strachu a bázně příliš často nevyslovují. Dle buddhistických mnichů, jde o nadpřirozenou

zlou bytost, démona z pouště, jehož klid není radno rušit. Co se tedy před námi ukrývá v písečných dunách této nehostinné pouště?

V 50. letech minulého století se v jihogobijském ajmaku u vesnice Bajan Ovó, odehrává velmi podivný příběh. Ve zdejší pastevecké jurtě si hraje, zcela opuštěn, malý chlapec. Chce se dostat k dřevěné bedýnce, jež je přikryta dekou, kterou chlapec zanedlouho rychle strhává. Pod dekou však spatřuje cosi velmi podobného protáhlému krvavému „střevu“, k němuž náhle vztahuje ruku. O několik hodin později nacházejí rodiče chlapce mrtvého. Rozzuřený otec vybíhá s puškou v ruce z jurty a sleduje stopu mizící v jedné z písečných dun. Záhy objevuje odporného červího tvora. Naneštěstí mužova puška selhává a gigantický červ se proti muži pomalu vztyčuje a nafukuje. Do rozpáleného písku dopadá mužovo bezvládné tělo. Žena, která před pár hodinami přišla o syna, se vydává za svým rozlíceným mužem. Za pár okamžiků pohlcují sluneční paprsky mrtvé ženské tělo. Nelítostný tvor dnes zabíjí hned třikrát.

Podle strohých očitých svědectví bývá olgoj popisován, jako lesklý hnědý živočich červovitého tvaru, připomínající žízalu či dobytčí střevo naplněné krví. Jeho 0,5 – 1 metr dlouhé tělo bývá zbarveno modře s černohnědým leskem, jindy zase do červená. V tomto případě není jasné, zda existuje více druhů či olgoj mění své zbarvení záměrně. Při pohybu své tělo smršťuje a roztahuje, stejně jako je tomu u žízal. Zabit je schopen údajně ze vzdálenosti až 6 metrů. Jak lze vysvětlit, že člověk umírá, aniž by došlo k přímému kontaktu? Dle jedné teorie používá olgoj k útoku elektřinu generující v jeho těle, díky jejímuž výboji spolehlivě zasáhne vybraný cíl. Mongolští pastevci zase hovoří o tělním vaku, jenž se v případě potřeby naplní prudkým jedem. Cokoliv s ním přijde do styku, zežloutne a vypadá jako naleptané kyselinou. Zároveň je jed dostatečně silný na to, aby dospělého člověka usmrtil během několika vteřin. Vzhledem k velmi rychlému působení by podle mongolských badatelů mohla být jedem kyselina křemičitá získávaná z písku. Tvor se prý také častěji vyskytuje v blízkosti rostliny Gojó, která obsahuje prudký jed. Nemohl by smrtící trumf pocházet právě odsud?

Český kryptozoolog Ing. Jaroslav Mareš však přichází s další teorií objasňující úmrtí jednoho člena geologické expedice, kterého měl tvor usmrtit přes vrstvu písku. „Mohl by to být ultrazvuk nebo naopak infrazvuk“, doplňuje svoji teorii Mareš. Spodní hranice infrazvuku se pohybují mezi 0,001 a 0,2 Hz a pro lidské ucho je zcela neslyšitelný. Přesto může způsobit vážné zdravotní komplikace. Při malých intenzitách člověk pociťuje nepříjemné vibrace, nevolnost a závratě. Při vysoké intenzitě může způsobit perforaci kochleární membrány nebo infarkt. Vnímaví jedinci pociťují tlak v uších (pocit „zalehnutí“) či tlak na citlivé oblasti pokožky, jako např. obličej, hřbet ruky apod.

První expedice s cílem objevit důkazy o existenci tajemného živočicha, proběhla pod vedením českého záhadologa a spisovatele Ivana Mackerleho v roce 1990. Bohužel bez úspěchu.

Druhá česká výprava sem míří v roce 1992 a pátrání tentokrát probíhá pomocí náloží, které se umísťují pod písek. Ani podzemní výbuchy však olgoje nedonutí opustit bezpečné nitro písečných dun.

Třetí expedice probíhá v roce 2004, kdy je k účasti přizván také český rogalista a cestovatel Jiří Zítka. Pátrání ze vzduchu nepřináší žádné výsledky a optimismus českých badatelů závratně klesá.

Co olgoj představuje v očích vědy?

Většina vědců se domnívá, že jde o beznohého ještěra z čeledi kroužkovitých (Amphisbaenidae). Ti skutečně vypadají jako velcí tlustí červi s tupými konci, na první pohled tedy nelze rozeznat, kde se nachází hlava a kde ocas. Dnes je známo více jak sto druhů. Povrch jejich těla je tvořen pravidelnými kroužky z drobných šupin a jejich nejčastější zbarvení bývá červenavé nebo hnědavé. Oči mají značně redukováné, bez víček a umístěné pod kůží. Čelisti mají pevně srostlé a velmi dobře vnímají i slabé otřesy půdy. Žijí pod zemí a živí se zejména termity a mravenci. Mezi největší zástupce této čeledi patří kroužkovec nažloutlý (*Amphisbaena alba*) z Jižní Ameriky, dorůstající délky cca 55 cm a kroužkovec kapský (*Monopeltis capensis*), který dosahuje délky přes 70 cm. V kyprém terénu nebo v písku si kroužkovci vyhrabávají dlouhé chodby, často celé podzemní bludiště. Na povrch vylézají někdy za deště nebo v noci.

Kroužkovci však nejsou pro větší živočichy nebezpeční a nikdy u nich nebyla zaznamenána schopnost vrhat jed či jiným způsobem usmrctvat na větší vzdálenosti.

Ani věda nám tedy nenabízí uspokojivé vysvětlení.

Tajemství podivného Ologoje Chorchoje nám stále úspěšně uniká. Můžeme ho skutečně považovat za nadpřirozenou bytost nebo za nelítostného pozemského zabijáka? Leží snad pravda někde úplně jinde?

Jedno je jisté, v nitru písečných dun stále bdí nebezpečí, které prozatím touží zůstat nepoznáno.

Michaela Volná

Fenomén dívky Kumari

© Karel Kýr

Hrdinkou tohoto příběhu je hinduistické děvče, které se jmenovalo Kumari Shanto Devi. Již jako malé dítě se svěřilo otci: „Tatínku, vzpomínám si, že jsem dříve žila v indickém městečku Muttra jako manželka obchodníka s látkami. Přivedla jsem na svět syna a při jeho narození jsem přišla o život.“

Věřit v reinkarnaci nebylo pro otce malé Kumari nic mimořádného. Pro Indy je samozřejmostí představa, že jejich duše měla před současným životem již mnohokrát jinou fyzickou podobu. Také stále více obyvatel západní polokoule, snad jen s výjimkou radikálních materialistů a zatvrzelých ateistů, věří, že jejich duše před vstupem do pozemského bytí existovala již v nebeském nebo duchovním světě a byla součástí božského univerzálního vědomí.

Otec malé Kumari dlouho poslouchal její vzpomínky na to, jak dříve žila. Popisovala stále město Muttra a poměry, které v něm panovaly. Musel také vyslechnout mnoho dceřiných proseb, aby směla navštívit své dřívější příbuzné.

Nakonec se dal obměkčit a slíbil, že s ní do města, na které vzpomínala, zajede. Stále více toužila spatřit svého syna, jehož narození se jí stalo osudným. Byla přesvědčena, že ještě žije. Před plánovanou cestou se jeden z jejích příbuzných vydal obhlédnout situaci. Zjistil, že mnoho lidí, o kterých Kumari mluvila, opravdu v Muttrě bydlí, mezi jinými i muž, kterého označila za svého tehdejšího manžela. Otec Kumari se rozhodl mu napsat. V dopise vše vysvětlil a požádal "bývalého manžela" o názor na vyprávění své dcery.

Mezitím se podařilo najít v Dillí bratra tohoto muže, kterému rovněž celou věc popsali. Ihned přijel, aby Kumari osobně poznal. Ta v něm okamžitě poznala svého bývalého švagra. Dlouho si potom povídali. Do nejmenšího detailu věděla vše o jejích soukromých rodinných záležitostech. Navíc dokonale znala skutečnosti, o kterých se nemohla v tak mladém věku nikde dovědět. Muž byl nakonec přesvědčen, že opravdu hovoří s manželkou svého bratra.

Po tomto setkání se otec konečně odhodlal, že s dcerou cestu do Muttry podnikne. Kumari tam našla mezi mnoha přítomnými muže, kterého doma otci popsala jako svého dřívějšího manžela. Podle starého hinduistického zvyku před ním poklekla na znamení, že ho uznává jako svého manžela. Pak jí byl představen mladík, který měl být údajně jejím synem. Na něho si samozřejmě nevzpomínala, byl v té době o několik měsíců starší než ona. Dřívější manžel podrobil Kumari důkladnému "výslechu". Vyptával se na mnoho podrobností a byl velmi překvapen, že její odpovědi ve všem, dokonce i pokud šlo o nejintimnější záležitosti jejich společného života, odpovídaly pravdě. Kumari mu nabídla, že s ním bude žít jako jeho žena, což však bylo z pochopitelných důvodů nemožné - byla příliš mladá.

Záležitost vzbudila velký zájem veřejnosti. Do Muttry se začali z celého světa sjíždět novináři, psychiatři, psychologové a lidé, kteří se zabývají náboženstvím a mystikou.

Všichni chtěli prostudovat tento zajímavý fenomén na místě. Především hindové a buddhisté byli přesvědčeni, že dívka Kumari Shanti Devi mluvila pravdu a že vše bylo tak, jak to vylíčila. O pravdivosti jejích slov se nechali přesvědčit také novináři i někteří vědci. Osobně se s ní setkal dokonce i Mahátmá Gándhí. Opravdovost jejího příběhu ho přiměla k tomu, aby nařídil přezkoumání tohoto případu.

Indičtí vědci spatřili v tomto fenoménu příležitost dokázat existenci reinkarnace. V materiálech rosekruciánů se píše: "Jedním z nadšených zpravodajů přítomných v Muttře byl tehdejší tokijský novinář Alfréd E. Pieres. Jeho nepředpojaté zprávy převzalo mnoho novin, které je považovaly po všech stránkách za důvěryhodné. Z naší korespondence a ze zpráv přicházejících ze všech koutů světa vyjímáme, že počet případů, kdy si někdo vzpomíná na závažné události svého dřívějšího života se neustále zvyšuje. Publicita těchto věcí neustále roste. Důvodem vzrůstajícího zájmu novinářů psát o těchto záležitostech však není snaha zvyšovat jejich věrohodnost. Noviny chtějí svým čtenářům především nabídnout senzaci. Sami autoři zpráv s touto tematikou, a koneckonců i knih, reinkarnaci stále ještě podceňují. I když mnozí žurnalisté, zejména ze západní Evropy, podobným příběhům nevěří, přesto zveřejňují jejich rozsáhlá a fanastická líčení. Říkají, že tento druh zpráv je atraktivní a přispívá ke zvýšení nákladu novin a časopisů."

Proti tradicím západního myšlení stojí názor těch, kteří se domnívají, že lidské vědomí prochází podle všech náznaků procesem určitého vývoje, přičemž vzpomínky na dávno uplynulé doby jsou znovu probuzeny v každé následující generaci. Jeden britský učenec před mnoha lety dokonce prohlásil, že velké objevy dvacátého století spočívají hlavně na spirituálním a okultním základě. Ale budme konkrétní. Alexis Carrel, americký vědec a chirurg, ve své knize Člověk-tvor neznámý potvrdil existenci telepatických a jiných metafyzických fenoménů. Schopnost co možná nejhlouběji proniknout do říše dosud nevysvětlitelných zákonů a principů připisuje stále se vyvíjejícímu a vpřed postupujícímu lidskému vědomí. Tady opět můžeme citovat z jednoho interního materiálu rosekruciánů, v němž se na fenomén dívky Kumari dívají z různých úhlů.

"Dalším bodem, který se často objevuje při diskusích o reinkarnaci, a který se stal ohniskem problému tohoto případu, je časový interval mezi jednotlivými inkarnacemi. V našich knihách je postulováno, že doba mezi dvěma narozeními je v průměru 144 let. To znamená, že každý z nás se během 144 let znovu narodí kdesi na Zemi nebo někde ve vesmíru. Příklad tohoto hindského děvčátka i některé z dalších případů ukazují, že tento zákon pravděpodobnosti neplatí bez výjimek.

Dřívější život Kumari Shanti Devi skončil při narození jejího syna a již po několika málo měsících spatřila ve své nynější postavě znovu světlo tohoto světa. V době své proměny byla ženou v květu svých let, takže perioda mezi jejími narozeními nemohla být v žádném případě 144 roků.

Na otázku, zda může jít o výjimku, musíme však zůstat odpověď dlužni. I když výjimky jsou možné i v případě takzvaných kosmických zákonů. Vědec, stejně jako metafyzik, stojí například před zamotanou otázkou, proč se mnohé fyzické tělo rodí znetvořené. Nemáme na mysli takové případy, při nichž byl plod v těle matky po-

škozen nemocí nebo nějakým vnějším působením. Ale takové případy, kdy zřejmě zcela zdravé osoby žijící v normálních podmínkách přivádějí na svět nepodařená a monstrózní těla. Samotrvání periody těhotenství se dá určit podle často pozorovaných odchylek - pouze na základě nauky o pravděpodobnosti."

Naším jediným prostředkem, jak tyto "záhady" odhalit a vysvětlovat je pečlivé pozorování toho, s čím se setkáváme v běžném životě. Jak jsme se zmínili, v rosekručních spisech se píše o tom, že doba mezi dvěma narozeními je 144 let.

U Kumari byla tato perioda jen několik měsíců. Mohl by její případ patřit mezi četné výjimky z pravidel, která stanovujeme ostatně jen na základě skutečností odpozorovaných z přírody? Možná jde o zákony univerza, které dosud nemáme prozkoumané. Jestli jsme vůbec schopni je prozkoumat.

Někdo cizí je na Měsíci

*Americký spisovatel George H. Lonard je přesvědčen o tom, že na Měsíci jsou mimozemské bytosti. Ve své knize *Someone Else is On Our Moon* (Někdo cizí je na Měsíci) Leonard tvrdí, že obrovské stroje hloubí na povrchu Měsíce krátery. Abychom čtenáře seznámili o co de facto jde, předkládáme s výše uvedeným spisovatelem fiktivní rozhovor.*

Ve své knize tvrdíte, že obrovské stroje hloubí na povrchu Měsíce krátery. Kdo je tam hloubí?

Jsem přesvědčen o tom, že měsíční bytosti postavily ohromné klenuté obytné budovy a věže a do měsíční kůry šikmo zakotvily obrovské šrouby. Na měsíčním povrchu také pospojovaly velké trhlíny...

Ale o tom by přece musel přinejmenším vědět Americký úřad pro výzkum vesmíru NASA...

Také o tom ví. NASA tají, že o těchto cizích bytostech ví a kosmonauti z Apolla se při popisování oněch umělých konstrukcí uchýlili k používání krycí hantýrky. Vláda Spojených států a bývalého Sovětského svazu společně postupovaly podle tajné dohody, prostě jen proto, aby se dověděly, co vlastně mimozemšťané na Měsíci dělají. A když zjistily, že se tam nalézají obrovské výkonné stroje neznámého původu, jejichž účel se nepodařilo odhalit, vlády zakázaly výsledky zveřejnit.

Nezlobte se, ale toto tvrzení se mi zdá být velmi odvážné. Na čem zakládáte tuto domněnku?

Na vlastním studiu tisíců za sebou řazených snímků. Mnoho jich bylo v 60. letech pořízeno kosmonauty z Apolla a dřívějšími sondami Orbiter bez lidské posádky.

Smím vědět jak jste se k těmto snímkům dostal?

Za mým výkladem stojí doktor Sam Wittcomb, což je krycí jméno jistého zaměstnance NASA. Ale všechny mnou prezentované jevy se dají rozeznat jenom při bedlivém zkoumání se zvětšovací sklem.

Mohl byste být konkrétnější?

Na fotografiích jsou předměty tak pravidelných tvarů, že prostě musí být umělého původu. V hornaté oblasti poblíž kráteru Bullialdus jsem rozeznal obrovskou sestavu ozubených kol, z nichž největší měří osm kilometrů v průměru a "dynamo" v porovnatelné velikosti.

Uvnitř význačného kráteru Tycho jsem našel umělou krytou plochu ve tvaru osmiúhelníku, na níž jsou obrovitým písmem napsána písmena PAF. I v jiných částech měsíčního povrchu se nacházejí další, písmenům podobné "rytiny". Nejobvyklejší jsou písmena A, X a P. Objevil jsem také písmena starodávné runové abecedy a jedno písmeno, podobné smíšenině hindského a hebrejského S.

Co z toho vyvozujete?

Myslím si, že tato písmena slouží mimozemšťanům, letícím nad povrchem Měsíce, jako polohová návěstidla k určení jednotlivých kráterů. Uvnitř jednoho kráteru, značeného takovými rytinami, jsem našel na dně asi pěticet UFO.

Opravdu UFO?

Ano, jsou oválného tvaru, o průměru pětácty až šedesát metrů, a ten uprostřed se dotýká jiného svítícího objektu ve tvaru žárovky. Se značnou dávkou odvahy by se dalo soudit, že oválný předmět je nějakým způsobem obsluhován tím druhým. Ostatní UFO čekají, až na ně přijde řada, jako auta u benzínové pumpy. Na každém oválu je značka ve tvaru Y podobná starodávnému hebrejskému Z nebo stromu života. Obrácením vzhůru směřujících ramen písmene Y vznikne tvar podobný znaku na proslulém UFO ze Socorra, který spatřil policista v Novém Mexiku.

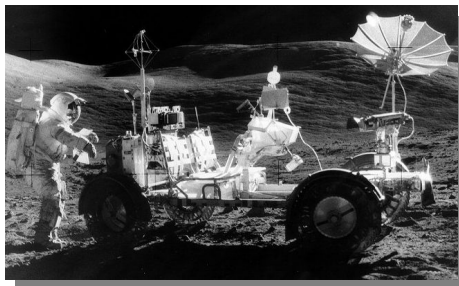
A co ty rypadla na povrchu Měsíce?

Nejobvyklejší jsou konstrukce ve tvaru X. Skládají se ze dvou skřížených potrubí ve tvaru písmene X. Největší dosahují délky až pět kilometrů. Zdá se, že pod sebou lámou skály jakýmisi cepy upevněnými řetězy na konci ramen. Z jiných konstrukcí X tryská vyhrabaný prach. Objevil jsem skupinu konstrukcí X, která soustavně likvidují 5 800 metrů vysokou horu, zatímco jiné konstrukce hloubí šestikilometrové krátery. Každý z těchto kráterů je označen bílým křížem, což je znamením o přítomnosti konstrukcí X.

Nalezl jste ještě jiné druhy "rypadel"?

Na fotografiích pořízených posádkou Apolla 14 jsem lokalizoval dva superkrupy podobné lidským mechanickým rypadlům, které však měly v průměru několik mil. Domnívám se, že je museli vidět, úmyslně o nich nemluvili, a užívali kódová slova jako "Annalella" a "Barbara".

Tolik fiktivní rozhovor s americkým spisovatelem. Leonardem.

Ale není v tom sám. Dalším spisovatelem, který se domnívá, že NASA utahuje informace, je **Don Wilson**, autor knihy **Our Mysterious Spaceship Moon (Měsíc- naše tajemná kosmická loď)**. Všiml si také podivných konstrukcí na Měsíci, ale objevů Apolla využívá k podpoře vlastních hypotéz, ale v daleko větším rozsahu. Wilson si myslí, že Měsíc je zčásti dutý: že je to de facto kosmická loď z dalekých hlubin vesmíru, kterou do naší sluneční soustavy dopravila její mimozemská po-

sádka. V knize Svět paranormálních jevů se píše:

"Na podporu této teorie uvádí Wilson úctihodný pramen, dva zasloužilé vědce - Michaila Varise a Alexandra Štěrbakova, kteří pracovali v Sovětské akademii věd a cituje jejich původní článek: „Je Měsíc výtvozem inteligence?“, který byl poprvé uveřejněn v červenci 1970 v časopise Sputnik. Varis a Štěrbakov v něm předkládají k úvaze, že Měsíc je vesmírnou lodí mimozemšťanů, kteří ji do tohoto prostoru umístili. Povrch, který vidíme, prý je pouze vnější slupkou, skutečný povrch je o osmdesát kilometrů hlouběji. Mimozemšťané si nechali pro sebe světlou výšku padesáti kilometrů a vybudovali souvislý vnější plášť třicet kilometrů silný jako záštitu proti meteoritům. Na této tuhé skořápce je vrstva volného obalu -měsíční povrch- která měří několik kilometrů."

Don Wilson tvrdí: "Tato teorie vysvětluje mnohá tajemství Měsíce. Krátery jsou v porovnání se svojí šířkou mělké: meteority při dopadu na Měsíc nedokázaly proniknout tuhou skořápkou, jenom odhodily slabou vrstvu volných skalisk a utvořily široké, avšak mělké jámy. Hladké lávové planiny jsou ve skutečnosti materiálem podobným cementu, který cizí tvorové použili k zahlazení stop po takových nárazech." Podle ruských vědců má Měsíc menší hustotu než Země právě proto, že je zčásti dutý.

(Z knihy **Někdo je na Měsíci**, publikováno se souhlasem autora)

<http://www.kyrpribehy.estranky.cz/>

CO vše se skrývá za zkratkou UFO?

Stále stejný typ dotazů mě přiměl sepsat tento malý článek. Některé omyly se objevují stále dokola s železnou pravidelností.

Typický dotaz na fóru: **Věříte na UFO a UFOuny?**

Odpověď: *Definice UFO hovoří jasně - je to vše létající co nelze identifikovat. Takže paradoxně ve chvíli kdy řekneš TOHLE co jsem viděl JE určitě kosmická loď mimozemšťanů tak už to není UFO, poněvadž jsi ten objekt identifikoval.*

Jinak bych se ale vyjádřil k tomu co si myslím o věcech, které bývají označovány za UFO. Velmi pravděpodobně se jedná o několik různých fenoménů

- 1- Neznámé přírodní jevy.
- 2- Možné duchovní jevy.
- 3- Dosti často se hovoří o návštěvnicích z budoucnosti.
- 4- Návštěvníci z paralelního vesmíru (lidé či mimozemšťané).
- 5- Některá UFO jsou patrně lidský výrobek (možná postavený na technologiích získaných od mimozemšťanů).
- 6- Je dost pozorování, která jasně naznačují, že některá UFO skutečně pilotují inteligentní mimozemšťané.
- 7- Hodně z toho co se považuje za UFO je omyl či podvod.
- 8- UFO jsou výtvorem prastaré civilizace, která na Zemi žila dříve (ať už se vyvinula tu, či sem přišla z vesmíru) - sem bych zařadil i hypotézu rasy inteligentních dinosaurů, kteří snad existovali a před vyhynutím dokázali utéct v létajících strojích.

Další častý dotaz: **Mám pocit, že těch zpráv o UFO se nějak moc vyrojilo, skoro pořád o něčem takovém čtu?**

Odpověď: *Zprávy o UFO tu byly vždy, jen nyní je vše propojeno, globálnější, dostupnější. Přesto však, ano jako by jich přibývalo.*

Můj názor? Naše civilizace je postupně připravována na kontakt...posledních 60 let...krůček po krůčku...pohledem zpětně si všimneme rozdílu v obecném názoru...zatímco vědci se v roce 1980 zmiňce o mimozemšťanech smáli, dnes naprosto běžně hovoří o mimozemském životě - byť asi jen mikrobiologickém...a lidé? víc jak 60 procent věří v existenci inteligentních mimozemských civilizací...to je hodně velký pokrok. Zdá se, že až k oficiálnímu kontaktu dojde, nebude to už pro lidstvo takový civilizační šok.

Dovolím si ještě malou spekulaci: **Všude se nyní hovoří o roku 2012, kdy má nastat nová éra pro lidstvo. Co jestli ten přelom v roce 2012 nemá být právě tohle... první oficiální kontakt s mimozemšťany?**